

Bogoljub

Kapelica sv. Terezije Det. Jez. pri Karmeličankah na Selu pri Ljubljani

Oktober 1935

VSEBINA:

Ob svitu večne luči: Pesem o rožnem vencu. S. S. — Članki: Luč jim je v temo zasvetila. (Dr. Fr. Jaklič.) — Zakaj praznik Kristusa Kralja. — Fantovska čast. (A. Č.) — Izpred večne luči: »Veseli sem se...« (J. Langerholz.) — Kaj je lepega po svetu. (J. Kalan.) — Iz kraljestva svete ljubezni. (—i.) — Listek: Jangec Ovsenik. (Benz-Pucelj.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, Marijine družine. Duhovne vaje. Dobre knjige. — Odpustki.

Cena »Bogoljubu«:

na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 fr., v Ameriki —50 Dol.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani.

Koledar Apostolstva molitve za oktober 1935.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Vera kot mati in učiteljica umetnosti. | Misijonska zveza duhovnikov.

Mesečni zavetnik: Marjeta Alakok (17.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.		
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.	
1 2 3 4 5	Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Remigij, škof Angeli varuhi Terezija Det. Jez. Frančišek As., sp. Placid in lov., muč.	Uničenje brezbožnosti Naša mladina Pol svetega delinstva Francišškanski redovi Posvetilev naših družin	Ljublj., lazaristi Dovje Tomišelj Ljublj., Sp.Šiška Gor. Logatec	Laško Loka pri Zid. m. Dol pri Hrastn. Sv. Rupert n. L. Sv. Jelder . .
6 7 8 9 10 11 12	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	17. pob. Brunon, sp. Kraljica rož. venca Brigita, vdova Dionizij, škof, muč. Franč. Borgija, sp. Materinstvo Mar. Maksimiljan, š., m.	Kartuzijani. Redovni poklici Rožni venec v družinah Širjenje dobrega tiska Neši fantje in možje Dijaki in visokošolci Svete matere in hčere Škof in duhovniki	Ambrus Bloke Rovte Polom Šmihel pri Žuž. Vodice Sv. Gora	Razborje Trbovlje Sv. Miklavž n. L. Sv. Marj. pri R. l. Sv. Lenart n. L. Širje
15 14 15 16 17 18 19	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	18. pob. Edvard, kralj Kalist, papež Terezija Avilska, dev. Hedviga, vdova Marjeta Alakok, dev. Luka, evangelist Peter Alkant., spoz.	Poslušanje besede božje Katoliška akcija pri nas Karmeličanke. Kršč. popolnost Vdove in sirote Češčenje Srca Jezusovega Izpeljava našega konkordata Štomšekov in Baragov proces	Rob Ljublj., Mar. dom Selo, Karmel Bohinjska Bela Kovor Horjul Golo	Jurklošter Sv. Jurij ob Pes. Videm Brežice Murska Sobota Brežice, Franč. Cankova
20 21 22 23 24 25 26	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	19. pob. Misijon. Uršula in lov., muč. Kordula, dev., muč. Severin, škof Rafael, nadangel Krizant in Dar., muč. Evarist, papež, muč.	Naši misijonarji in misijonarke Uršulianke in njih zavodi Trpeči in preganjani Naš duhovniški naraščaj Naši izseljenci Duhovne vaje in misijon Zadeve sv. očeta	Sv. Vid n. Cerk. Ljublj., Uršul. Škofja Loka Št. Urška gora Dol pri Ljublj Spodnji Brnik Jezer., Sv. Andr.	Brežice, b. kap. Gor. Lendava Rajhenburg " " Rajhenb., trap. " " Sevnica
27 28 29 30 31	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek	20. pob. Kristus Kralj Simon in Juda, sp. Narcis, škof, Ida Alfonz Rodr., sp. † Volbenk, škof	Zmaga katolištva v javnosti Uradniki in vojaki Mlačne družine Uslužbeni in uslužbenke Umirajoči. Ta mesec umrli	Ig Crnuče Rudnik Lom Radovljica	Gor. Petrovci Pišecce Kančovci Bizeljsko Dobova

Ali je Vaša hiša že naročena
na edini
slovenski katoliški dnevnik **SLOVENEK**

Ako ne, pišite takoj na upravo „Slovenca“
v Ljubljani, da Vam ga pošljejo brezplačno
na ogled. Brezdvomno Vam bo ugajal.

Ob svitu večne luči

9. Pesem o rožnem vencu

Zlat jesenski žar
visi med vejami,
pase čreda se
okrog med mejami.
Nad holmom bukovim
plava zadnja ptica;
pod grmom gabrovim
moli pastirica.

Prste raskave
ovija niz rujav,
moli deklica
večerni svoj pozdrav:
»Brezmadežna Gospa,
venec vijem dvojen;
je radi tebe drag
venec mi obojen.

Zdravje tihih lok
in sončnih trt sladkost:
življenja mojega
prva so skrivnost.
O tudi venec moj
ni brez dni veselih:
na vsakem travniku
rož natrgam belih.

Samota pašnikov
in strmih stez bridkost:
življenja mojega
druga so skrivnost.
O tudi venec moj
ni brez dni trpečih:
na potu slehernem
najdem rož rdečih.

Cerkev vrh planin
in lepih zvezd svetlost:
življenja mojega
častita so skrivnost.
O tudi venec moj
ni brez rožic zlatih:
me srca čakajo
ob nebeških vratih.

Tam je mamica
in oče moj pokojni...
O lep je venec moj
rožni venec dvojni.
Brezmadežna Gospa,
za vse na svetu ne bi
tega venca dala
nikomur razen — Tebi!«

S. S.

Luč jim je v temo zasvetila

Sv. Pavel večkrat poudarja v svojih pismih, kako je stara zaveza bila zaveza suženjstva in strahu pred Bogom. Boga so si mislili kot Gospoda nebesnih trum, ki v svoji neskončni pravičnosti plačuje in kaznuje ter porablja živa in neživa bitja, da izvaja svojo voljo in pokončava vse, ki se zlohotno ustavljajo njegovim zapovedim in željam. Sinajska gora se je tresla, iz megle so sikale strele in je donel grom, ko je Bog, »močni Izraelov«, dajal zapovedi. Nad nepokorno ljudstvo je pošiljal kače in kuگو, zemlja se je odpirala in žrla upornike, ogenj izpod neba je pokončaval, kar se je protivilo Gospodu.

Ako bi bil tedaj kdo stopil pred izvoljeno ljudstvo ter mu govoril: Vedite, da bo ta strašni Bog nebesnih čet, Gospodar in Maščevalec, po dolgih stoletjih, ko bo čas dopolnjen, postal človek, kakor smo mi; še več: umrl bo, da bi mi večno živeli; pa še več: s svojim telesom nas bo hranil — kako bi se bilo malodušno, trepetajoče srce v neizrekljivi radosti svetega upanja razširilo; kako bi se premišljevale potapljal v skrivnost božje ljubezni, ki je imela izvršiti tako nedoumljiva dejanja!

Mi smo pa to dosegli, saj nam Cerkev vsak božič bere besede sv. Pavla: »Preljubi, prikazala se je dobrota in ljudomilost našega Odrešenika.« Bog je postal človek, za človeka je šel v smrt in človeka hoče v svoji dobroti ljubezni hraniti in krepčati s svojim telesom. In te dobrote noče dati šele na prošnjo, marveč nas sam vabi, kakor je že v dvorani na Sionu začel svoj govor: »Iz srca sem želel to velikonočno jagnje jesti z vami.« Sv. Janez dostavlja, da je bilo to »ono noč, v kateri je bil izdan«, ko mu torej niti največja krivica ljudi ni mogla ne vzeti ne zmanjšati ljubezni do nas ljudi.

Ljubezen pa hoče umevanja in vračanja; tudi žrtev hoče. Sv. Bernard vzklika: »Bog ne ljubi za kaj drugega, kakor zato, da ga tudi ti ljubiš.«

Sam Sveti Duh je v Visoki pesmi izrazil ljubezen Boga do duše v primeri človeške ljubezni med ženinom in nevesto. Kakor je človeška ljubezen nesrečna, ako ne najde umevanja in protiljubezni, tako želi in hoče tudi božja ljubezen od naše duše priznanja, ljubezni, žrtve in zadoščevanja za nezvestobo. Naša duša bi morala nenehoma govoriti in delati z nevesto Visoke pesmi:

»Vstala bom in šla po mestu; po cestah in ulicah bom iskala Njega, ki ga ljubi moja duša.

Rotim vas, hčere jeruzalemske, če najdete mojega Ljubega, povejte mi, ker medlim od ljubezni!

Deni mi kakor pečat na svoje srce, kakor pečat na svojo roko. Kajti ljubezen je močna ko smrt.«

V Razodetju govori ta božja Ljubezen: »Glej, stojim pri vratih in trkam. Če kdo sliši moj glas in vrata odpre, bom vstopil k njemu in bom večerjal z njim in on z menoj.« Najlepši dokaz in izraz božje ljubezni do nas je torej božja Večerja, evharistična daritev in evharistična pojedina, sv. maša in sv. obhajilo. Ali ne bomo ljubeče in pogosto hodili k njej?

*

Med mnogimi, ki jih je ravno Jezusova ljubezen, s katero je postavil sveto daritev in sveto pojedino, privedla h katoliški resnici in sreči, je bil tudi švicarski protestantski pastor **Friderik Hurter**. Njegov prestop v katoliško Cerkev je zelo razburil duhove; mnogi so pisali v njegovo čast, a še več jih je bilo, ki so ga sramotili in natolcevali. Pa je ostal miren in hvaležen Bogu.

Friderik Hurter se je rodil v severnem kotu Švice, v mestu Schaffhausen-u ob Renu, iz stare, ugledne plemiške družine. Po veri je bil protestant, kalvinec; vernost je pa bila tako zakoreninjena v njem, da je — ko je prišel na bogoslovno učilišče v Göttingen in je tam poslušal protestantske profesorje, ki so skoro brezverno učili — pustil šolo in se je sam iz knjig izobraževal in proučeval bogoslovje. Bog je takrat porabil malenkosten dogodek, da ga je polagoma začel vabiti k sebi. Bila je dražba knjig in dve debeli knjigi o slavnem papežu Inocenciju III. (1198—1216) sta bili tako poceni na prodaj, da ji je mladi Hurter kupil in uvrstil v svojo knjižnico. Bral ju pa ni.

Ko je končal svoje učenje, so ga postavili za kalvinskega župnika; s 40. letom je postal predstojnik vse kalvinistične duhovščine svojega okoliša (kantona).

Kot pastor je nekoč zdolgočasen hodil po sobi in se oziral v knjižno omaro. Zagledal je oni dve zgodovinski knjigi o Inocenciju III. in ji vzel na mizo. Začel je čitati, najprej površno, potem pa čedalje bolj pozorno, ker je dušna veličina tega

papeža v prečudni lepoti stopala predenj. Občudoval je Inocencijevo mirnost in trdnost načel, njegovo duhovno usmerjenost sredi vsega zunanega bleska, njegove zmage z zgolj duhovnim orožjem resnice in pravice. Takoj se je odločil, da svojim rojakom v pravi luči pokaže tega dušnega velikana, ki ga je reformacija krivično potisnila v pozabljenje in izkazila njegovo duhovno podobo. Dolga leta ga je proučeval. Spisal je knjigo, ki je bila tako lepa in temeljita, da so jo brž prevedli v vse večje evropske jezike. Protestantski duhovniki mu pa niso mogli odpustiti, da on, kalvinec po veri in verski predstojnik cele pokrajine, tako poveličevalno piše o katoliškem možu-papežu.

Največjo korist od temeljitega proučevanja je pa imel Hurter sam. Otresel se je predsodkov o katoliški Cerkvi in zastrmel nad njeno veličino. Vse razrvane in razdrapane so se mu zazdele protestantske verske ločine. Katoliška Cerkev se mu je prikazala kot mati narodov in varihinja pravice.

Kalvinci ne časte Matere božje, Hurter jo je pa vendarle ljubil že od detinstva. Ta zgodovinski študij ga je Mariji še bolj približal. »Kar nekaj me je vlekel k njej, da sem jo častil, prosil varstva in se ji izročal,« je zapisal.

Ni pa še vstala želja v njem, da bi prestopil v katoliško Cerkev. To je v njem dosegla šele šola trpljenja, v katero ga je poslal Bog.

Kot duhovski predstojnik bi bil svojo kalvinsko duhovščino rad obvaroval brezvernih struj, ki so jim takrat ogrožale vero. Zato je poudarjal, naj se drže starih izročil. Takoj so ga osumili katoliških namer. Ko se je pri državnih oblasteh iz čuta pravičnosti tudi zavzel za katoliške samostane in ko so ga enkrat videli celo pri samostanski službi božji, so zažgnali tak krik zoper njega, da je jel premišljevat, če bi mu kazalo, da se odpove svoji visoki službi. Prav tedaj mu je nalezljiva bolezen vzela dve ljubljeni, cvetoči hčerki in je tudi sam komaj okreval. Namera se mu je spremenila v sklep; odpovedal se je službi in se s tem rešil družabnih in tudi družinskih ozirov.

Do tedaj je katoliško Cerkev motril zgolj z zgodovinskega stališča, le v njenem delovanju. Odslej je začel gledati njene notranje vrednote, njeno božjo dediščino. Da bi jo od bližje spoznal, se je za dalj časa odpravil v Pariz.

Najtežji pomislek zoper katoliško vero mu je bila sv. maša; kot protestant se je

kar zdrznil ob misli na resnično spremenjenje kruha in vina v Jezusovo telo in kri. Ali je to mogoče? K božičastju sicer spada daritev, to je vedel; toda taka daritev! — Zopet mu je prišel na misel Inocencij III. s svojimi spisi o sv. maši. Začel ga je brati; njegove spise o sv. maši je prevedel v nemščino. Med prevajanjem sta mu luč in toplota lili v iskajočo in dvomečo dušo. Kako ubožno se mu je zazdelo ob misli na sv. mašo bogoslužje protestantov, ki ne priznavajo spremenjenja kruha in vina v Jezusovo telo in kri, marveč jih kruh in vino samo spominjata na Jezusa! Pri Inocenciju je bral o tem resničnem spremenjenju:

»Ko izreče duhovnik besede: ‚To je moje telo, to je moja kri, se kruh in vino spremenita v Jezusovo telo in kri. To se zgodi v moči božje Besede, ki je meso postala in med nami prebivala; ki je rekla (ob stvarjenju), in je bilo; ki je spremenila Lotovo ženo v solnat steber, palico v kačo, reko v kri in vodo v vino. Ako je Elija mogel izpod neba priklicati ogenj, kako naj bi božja Beseda-Kristus ne mogla spremeniti kruha v meso? Kdo bi mogel o tem podvomiti pri onem, pri katerem ni nič nemogoče in po katerem je vse storjeno? Brez dvoma je večje delo, ustvariti to, česar prej ni bilo, kakor pa spremeniti to, kar že biva. Neprimerno več je, da je Bog postal človek, a ni nehal biti Bog, kot pa da kruh neha biti, kruh ter postane meso.«

Misel na Jezusovo učlovečenje je torej bila Hurterju v veliko pomoč pri umevanju Evharistije. Potoval je v Rim in Napolj, da bi mogel biti osebno pri sv. daritvi in razmišljati o evharistični skrivnosti. Ob nešteto tihih in slovesnih mašah je preklečal. Vselej je iz cerkve šel razsvetljen in pokrepčan. Pozneje, po spreobrnjenju, je pa priznal, da je takrat gledal evharistično skrivnost le kakor skozi ozko razpoko; šele pozneje, po spreobrnjenju, mu je Bog poslal polnost luči.

O sv. maši je tedaj zapisal:

»Duša se pri njej najprej pogriza v globoko temo, kateri je zapadla zaradi svojih grehov. Potem se pa dviga v veseli zavesti odrešenja do nebes, do nove luči, do prestola Jagnjeta, pred katerim pojo neštete množice iz vseh rodov in narodov, s palmami v rokah. Od tam se duša okrepčana zopet vrača k zemlji, v borbo in mir, v trpljenje in veselje, v težave in krepcilo, v skrbi in tolažbo.«

Friderik Hurter je dojel veličastni in neskončno ljubeči zamislek Jezusov o sv. maši in sv. obhajilu. V duši mu je postalo

svetlo. Napatil se je v večni Rim in 16. junija l. 1844 odmolil katoliško veroizpoved. Na sv. Alojzija dan, 21. junija, je v jezuitski cerkvi sv. Ignacija prejel prvo sv. obhajilo; isti dan je bil tudi birman.

Vedel je, da ga doma čakajo novi viharji; kaj takega, kar se je zbralo nad njim, pa le ni pričakoval. Bilo je strašno. Ne da se popisati, kako so ga sramotili in sumničili, blatili in poniževali. A plemeniti mož je našel resnico in z njo dušni mir. Potrpežljivo je prenašal nasprotovanja in krivice ter zapisal:

»Kdor se ni iz človeških ozirov, marveč v globokem hrepenenju srca; ne v pre nagljenosti, ampak po dolgi pripravi; ne premoten od zunanjšega videza, temveč v notranji gotovosti vrnil v Očetovo hišo,

ki jo je bil kot izdajalec sramotno zapustil — ta more s sv. Pavlom veselo zaklicati: Kdo nas bo ločil od ljubezni Kristusove? Nadloga ali stiska, nevarnost ali preganjanje? Kajti prepričan sem, da nas ne smrt ne življenje, ne sedanost ne prihodnost, ne visokost ne globokost, ne kaka druga stvar ne bo mogla ločiti od ljubezni božje, ki je v Jezusu Kristusu.«

Friderik Hurter je bil zaslišal Jezusov klic: »Vsi žejni pridite k vodam!« Prihital je, kakor žejni jelen, k studenčnici božje resnice in milosti ter postal okrepčan za življenje in smrt, za časnost in za večnost.

Molimo, da bi tudi mnogi slovenski izobraženci šli po poti iskanja za njim!

Dr. Fr. Jaklič.

Zakaj praznik Kristusa Kralja

Deset let bo že, odkar je papež Pij XI. razglasil okrožnico, ki se začneja z besedo »Quas primas...« Ta okrožnica pomeni javno razglasenje Kristusa kot Kralja. Sveto pismo pripoveduje, kako je nekoč onih 5000 ljudi, ki jih je Jezus čudežno nahranil s kruhom in ribami, sklenilo, da mora postati Kristus njih zemeljski kralj. Hoteli so ga postaviti na prestol iz svetnih nagibov. Njih načrt se je zrušil, ker se je Jezus branil. Kralj po milosti teh svetno usmerjenih pet tisočev ni maral biti.

Tudi danes božji Zveličar ne potrebuje, da bi ga šele ljudje delali in volili za kralja. Jezus je kralj, če ljudje hočejo ali nočejo; Jezus je naš najvišji Gospod in postavodajalec. Njegov Oče v nebesih, večni Bog, ga je postavil za kralja, ga je dvignil — kakor govori sveto pismo, nad vsa oblastva in nad vse moči in dostojanstva; vse je položil pod njegove noge. Niso torej ljudje, ki bi določali Jezusu območje kraljeve oblasti; Kristus sam je, ki po naročilu nebeškega Očeta odloča, v kateri izmeri se poslužuje svoje najvišje kraljevske oblasti.

Kaj pa je papež Pij XI. s proglašenjem Kristusa kot Kralja hotel doseči?

Kristus sam je nekoč zavračal one častilce, ki pravijo samo »Gospod, gospod«. — Pa ta vrsta ljudi še ni izumrla. Hvalijo se morda z vero, spoznavajo Kristusa z usti in v srcu, dejanj krščanskega življenja pa manjka. To praznoto, te vrzeli dejanskega krščanstva je hotel papež Pij XI. napolniti.

Kjer je kralj, so tudi postave; kdor je kralj, mora tudi skrbeti, da se postave izvršujejo. Beseda »Kristus — Kralj« torej pomeni: Kristus je dal zapovedi, pa zahteva, da se spolnjujejo in sicer v vseh okoliščinah, četudi težkih; da, celo takrat, ko človeka čaka zavoljo tega zasmehovanje, zaničevanje, mučeništvo.

Da bi zavest te brezpogojne pokorščine do Kristusa v srcih vernikov vzbudil in utrdil, to je bil hkrati namen Pija XI., ko je razglasil in vpeljal praznovanje Kristusa — Kralja.

Mehika je doživela čase, ko se pojavljajo junaki, ki so pripravljani lastno kri preliti kot zvesti izpovedovalci vere in kot iskreni učenci Kristusa — Kralja. Mnogo jih je že bilo, ki so šli v tej deželi modernih Neronov kot stanovitni vojščaki Kristusovi na morišče, in zadnji klic zvestobe in ljubezni do Jezusa je bil: »Živel Kristus — Kralj!« Pri teh je bila vera in življenje po veri, življenje in smrt za vero v strogem soglasju.

In še nekaj moramo poudariti, kar je l. 1925 najbrž tudi nagibalo svetega očeta Pija XI., da je razposlal okrožnico o Kristusu Kralju. V 4. poglavju svojega I. lista piše sveti Janez Evangelist: »Preljubi, ne verjemite vsakemu duhu (t. j. vsakemu, ki se izdaja za navdihnjenega preroka ali učitelja), temveč duhove preskušajte, ali so od Boga; ... noben duh, ki Jezusa ne prizna, ni od Boga...« (I Jan 4, 1—3.)

Papež Pij XI. dobro ve, kako so vstajali in še vstajajo za govorniki raznih zmot

in zmotnih stremljenj, ki bi radi vse modernizirali in po svoje prikrojili, tudi božje nespremenljive in večne nauke. Med temi laži-modrijani so tudi taki, ki ne nastopajo zoper Kristusa, da bi ga zavračali, pač pa se poslužujejo zvutih potov in mamljivih izrazov, češ, Jezus je bil odličen, sijajen človek, da takega zgodovina ne pozna — več pa ne. Vse mu priznajo, zanikajo pa njegovo božanstvo.

Iz takih nauk »govori duh, ki ni od Boga, ker Jezusa ne prizna«. Take krive proroke je sveti evangelist Janez imel v mislih, nanje je že vnaprej opozarjal, pred njimi je že vnaprej svaril. Sveti oče Pij XI. je pa s proglasitvijo Kristusa kot Kralja hotel zaklicati vsemu svetu: Res je. Kristus je najčastitljivejši človek; ni ga bilo

in ga ne bo več takega. Toda Kristus je brez primere odličnejši od najsijajnejšega človeka, saj je obenem v resnici tudi pravi Sin božji; Sin božji pa ne le tako, kakor smo tudi mi vsi, če smo v milosti božji, marveč Sin božji po notranjem bistvu in sicer od vekomaj.

Le zato, ker je Jezus Kristus kot pravi Sin božji v resnici pravi Bog, torej večni, vsemočeni, vsevedni, le zato njegovo božje in človeško kraljestvo tako vse pre-sega, da mu mora biti vse podložno.

Kristus — Kralj! Kristus vlada, kraljuje, zmaguje! Ne pozabimo pa, da je Jezus nosil na zemlji tudi trnjevo krono. Zato se pa spodobi, da tudi mi vse, kar je težkega, iz ljubezni do Jezusa prenašamo, da bomo mogli z njim kraljevati.

Fantovska čast¹

O čem se ljudje najrajši in največkrat razgovarjajo? ... O zadevah in težnjah svojega stanu in poklica: Otroci o igri in igrači, mladina o šoli in šolskih osebah, delavci o zaslužku, kmetje o polju in živini, trgovci o kupčiji, fantje o dekletih, dekleta o fantih. Takole se sliši: od vsega govorjenja pri fantih pade ena četrtnina na račun deklet; dekleta jih pa v tem neprimerno prekose, češ da se suče tri četrtnine njih pogovorov okrog fantovskih oseb.

To medsebojno zanimanje se tembolj pozivi, čim bolj se približujejo leta, ko jame mladostnik misliti na prihodnji zakon in si vsaj v mislih že izbira družico za življenja trnjevo pot. Današnji rod že tudi pri nas hitreje dozoreva kot nekdanje čase. Čuditi se ni, ko je javno življenje tako pokvarjeno, ko je pohujšljivih prizorov vedno več, ko se nenravno berivo čimdalje bolj širi, razpečava in prebira. Temu se pridružuje še drzno zapeljevanje, ki si zna poiskati vse mogoče prilike in prostore in oblike. Vsled tega mladina hitreje dozoreva, nagnjenje obeh spolov se preje pojavlja.

Komaj se fantič poslovi od redne šole, že začne sanjariti. Nastopila je razburkana doba; »nora leta« ji pravimo podomače. Pri onih, ki šolanje nadaljujejo, se izvrši notranji preobrat okrog petega razreda srednje šole, ali pa še prej; zato pade marsikatera zbadljiva beseda na »junake petošolske zaljubljenosti«.

¹ Uporabljeno slovstvo: Kam? Dr. Miroslav Brumat. — Fantič, le gor vstan! Jan Marijan. — Najlepša čednost in najgrša pregreha. Dr. J. Zwerger. — Most v življenje. A. Čadež. — »Halte deine Jugend rein« — Čista mladost. Dr. Hermann Paull.

Viharna doba.

Tak fant, ki so mu vsakovrstne povesti že polnile domišljijo s prizori iz kraljestva ljubavnosti, sreča deklico. Nekaj ga naenkrat prevzame. V njem se nekaj izvrši, česar doslej ni še občutil. Deklica mu dopade; nanjo začne misliti, pogreza se mu v srce. Hrepeni po trenutku, ko jo more zopet srečati, videti. Do ušes zardi, srce mu zatrepeče, če pride v njeno bližino. Beseda mu pa zastane, ko jo hoče nagovoriti, in največkrat napravi pri tem sila neroden ali celo smešen vtis. Če se mu sponese, da čuti odziv, je v namišljeni sreči kakor brez pameti, dela načrte za bodoče življenje, zida gradove — navadno v zrak.

Zaljubljenost v tej dobi je ponajvečkrat usodna, če mlad človek nima dobrega duhovnega voditelja, če se vdaja sanjarstvu in če vsled tega zanemarija delo, učenje in skrb za prihodnji poklic. Je res čudna bolezen taka zaljubljenost. Svoj vir ima sicer v naravnem zakonu, ki je dan od Boga. Naredbo božjo je pa zmaličil izvirni greh, ki je povzročil poleg drugih nesreč tudi slabost volje in nagnjenje v hudo.

»Rastita in se množita.«

Ko je Bog postavil prvega človeka na vrt veselja, da bi ga obdeloval, je pristavil: »Človeku ni dobro samemu biti; naredimo mu pomočnico.« In ustvaril je ženo, jo privedel k Adamu, nato je oba blagoslovil in rekel: »Rastita in se množita!«

Tudi danes še množita človeški rod mož in žena, ki dasta svojemu otroku telo, dušo pa vdahne v vsako novo človeško bitje Bog

sam. Ker ima otrok dušo in telo, mu mora dati več ko samo telesno izrejo; mora ga vzgojiti. Pri tem ji pomaga mož, ki je ustanovitelj družine.

Bog sam je človeku v ta namen vcepil močan spolni nagon, ki pa seveda ne uniči svobodne volje. Iz tako imenovane zaljubljenosti se mu razvije prava ljubezen, ki vodi v zakon. Seveda se utegne — kar se žal le prevečkrat zgodi — prevreči v golo mesenost, v zapeljevanje in nravno propast, ako se mlad človek s pomočjo božje milosti ne brzda, če ne išče nadnaravnih pomočkov.

Zaljubljenost je torej nekak prvi klic dveh oseb različnega spola v bodočo zakonsko zvezo. Toda to opozorilo je treba sprejeti z razumnim srcem, s trezno preudarnostjo, ne pa s slepoto, ki vodi v prepad. Mlad človek, ki se da voditi božji Previdnosti, bo moral izpočetka reči: »Zdaj še nimam let ne službe ne sredstev ne vseh možnosti; zdaj je še pre zgodaj misliti na lastno ognjišče. Če je to dekcle zame ustvarjeno, bo že Bog poskrbel, da počaka. Če me Bog kliče v zakon, mi bo dal tudi priliko, da dobim tako družico, ki mi bo res osrečevala dneve zemeljskega bivanja. Dotlej pa hočem svoje življenje tako urediti, da bo po božji volji in da bom blagoslov božji v zakonu tudi zaslužil.«

Kdor je pa že v letih, ko lahko misli na zakon in na ustanovitev lastne družine, se bo na zakonski stan dobro pripravljaj in sicer ne le z molitvijo, ne le z evharističnim življenjem, marveč tudi z modrim ravnanjem. Poizvedoval bo, če ima mladenka, ki se zanjo njegovo srce ogreva, tudi potrebne čednosti in vrline za zakon, zlasti če ima ljubezen do cerkve, do staršev, če je varčna, trezna, pohlevna, razsodna, zdrava. Vehedrave, »fantovske«, ničemurne, plesa in gostilniške zabave željne mladenke ne pridejo v poštev.

Isto in še večjo previdnost bi morala imeti tudi bodoča nevesta. Poizvedeti mora: ali fant, ki nanj misli, hodi večkrat k svetemu obhajilu, ali se ogiblje ponočnjaške in pivske družbe; ali morda ostaja med službo božjo zunaj cerkve, ali je vdan jezi in preklinjevanju, ali ob vsaki priliki nedostojno govori, ali je morda tak, da se vsekrižem ženi? To so prevažna vprašanja pri odločitvi za usodni korak v zakonsko življenje. Posebno pa: alkoholu vdanega človeka nikar!

Komur so pa vrata do zakonskega raja zaprta, bodisi ker mu zdravje ne dopušča, ker nima ne zadostnih sredstev ne zaslužka, ker obstojajo nepremostljivi zadržki, naj vidi in spozna v tem prst božji, naj se resno bojuje zoper nagone ter išče pomoči in zaslombe ob obhajilni mizi. Pozneje bo spoznal, da je tako prav, kakor je hotela božja Previdnost.

Usodni koraki.

Izkušnja pa uči, da med mladostniki, ki se zagledajo v osebo drugega spola, dostikrat ni ne premagovanja ne borbe zoper nagone ne spoštovanja do drugega spola ne razsodnosti in ozira na lastno čast in poštenje. Divja in viharna strast zavlada in jih omami, ako se ne varujejo bližnje prilike za greh. Vsi dobri sklepi, vsi nauki in opomini splavajo po vodi. Zato pa toliko poteptanega cvetja, zato toliko izprijenih deklet in fantov, zato toliko obupanih nezakonskih mater, zato toliko sramote po družinah, jeze in žalosti med starši.

ln kdo je v prvi vrsti tega kriv? Tisti slovenski fant, ki ne mara poznati fantovske časti in pravega viteštva, ki se za dosego svojega podlega namena poslužuje dostikrat lažnivih in sladkih besed, goljufovih obljub in priseg. Ali je to res pristni slovenski fant, sin Marijanskega naroda, korenina našega ljudstva?! Kaj naj rečemo šele o takih propalih osebah, ki sejejo nesrečo od hiše do hiše in se še celo ponašajo s strašnimi porazi, ki so jih s svojo divjostjo povzročili.

Nepojmljiva lahkomišljenost.

Pameten človek se seveda ne more navediti lahkomišljenosti deklet, ki ne marajo videti nevarnih zank, marveč se čutijo vse blažene, če se jim dobriča in laska mladenič, pa naj bo še na tako slabem glasu. Vse pozabijo, vse prezro, vse znajo opravičiti in olepšati. Vemo sicer, da ne smemo te obdolžitve posplošiti; gre pač na naslov onih, ki to po pravici in resnici zaslužijo. Tem posameznim dajemo z vso dobrohotnostjo ta-le nauk: Ako ti kdo vsiljuje »prijateljstvo« s tem, da te vabi s seboj na sprehod, morda celo samotni sprehod, če te spravlja na zabavišče, plesišče, v kino, — vedi, da spleta okrog tebe nevarno mrežo. Če se ti skuša približati z darili, je to neredko Judeževa kupnina. Tak človek navadno ne išče tvoje sreče, marveč sebe in zabavo, ki je nizkotna.

Ali ne veš, da je danes takih prijateljev (grabežljivih volkov) nič koliko. Vajeni so prekanjenih zvijač in sladkanja v besedah; če kaže, so tudi pobožni, samo da gre bolj gladko z osvojevanjem. Pred brezvestneži in lahkoživci, ki se »ženijo« pri vsaki in povsod, svari prav krepko tudi sv. Avguštin, ko pravi: »Videtur esse caritas, et est carnalitas« — zdi se, kakor da imajo ljubezen, pa jih je sama mesenost.

Na naslov teh in mnogih drugih deklet naj prav tu pristavimo še eno opombo, bolj vprašanje: Ali veste, slovenska dekleta, kaj nas, ki bi vas radi rešili sramote in nesreče, najbolj žalosti? ... To, ker ste navadno slepe

in gluhe za dobrohotne nasvete in svarila. Bog pomagaj! Še bolj velja ta vzklik, če imamo v mislih one nesrečne Evine hčere, ki so prizadete v sledečih besedah sv. pisma: »Daj mi, moj sin, tvoje srce in tvoje oči naj ohranijo moja pota; zakaj nečistnica je kakor globoka jama, kakor ozek vodnjak; ona preži na potu kakor ropar...« (Preg. 23, 26—28.)

Gnila povodenj.

Pa nikar misliti, da se vsa novodobna zločinska »ljubezen« more ugotoviti z matičnimi knjigami, ki se hranijo v župnijski pisarni. Nikar misliti, da je v vasi tista dekle največja grešnica, ki s porogljivim nasmehom nanjo kažejo. Morda jo je samo lahkomišelnost v nevarnih okoliščinah pahnila v zlo. Večina takih, ki žive v grešnem znanju, je zamotanih v cele kupe tajnih grehot, ki so prikriti javnosti, ne pa vsevednemu Bogu.

Ne bi pisali o tem nelepem poglavju, če bi ne šel po naši domovini glas, da preti radi nenravnosti usodna nesreča slovenskemu ljudstvu.

In zakonska sreča?

Ko bi uničevalci zakonske sreče res s skesanim srcem in s pravo, globoko žalostjo poklekli pred oltar, bi se človek še nekoliko potolažil. Toda kaj, ko je spoved teh oseb pogosto površna, prisiljena, opravljena pač le zato, ker mora tako biti. Pa se dobe — oj nesreča! — celo ženini, ki se izmuznejo tako ali tako sveti spovedi in si še takrat ne očistijo srca, ko so na tem, da prejmejo zakrament sv. zakona; prejmejo ga, a grešno in brez blagoslova božjega. Uboga nevesta, ki vzame takega moža!

Mnogo jih je pa, ki so — zakopani v neravno življenje — radi tega zanemarjali molitev in se niso brigali ne za cerkev ne za sv. zakramente. Zdaj pa, ko so tako rekoč prisiljeni, da stopijo k spovednici, jim manjka vsega, kar je za dobro spoved in za odpuščanje grehov potrebno, zlasti pa resničnega ksanja. Človek resno dvomi, če je ta malo sveta pokora veljavna. Dvom je tembolj upravičen, ker izkušnja kaže, da takih »spokornikov« po poroki leta in leta ni videti več pri spovednici. Resno poboljšanje je namreč najboljši dokaz, da je bila spoved dobro opravljena.

Navadno pa vzame tako predzakonsko »ljubezen« slana. Fant izgubi spoštovanje do dekleta, ki mu je igrača, spravi družino v nesrečo in sramoto, pa gre. Če končno le pride do zakonske zveze po grešni pripravi, pa vemo, kako je: Prepir, kletev, ljubosumnost, jeza, misel na ločitev (dasi se pred Bogom in Cerkvijo veljavno sklenjeni zakon ločiti ne da)

in še drugo gorjé. Je res: Nečistost je grobokop posameznikov in celih narodov.

Izgovori.

Omenjali smo že zgoraj, kako si znajo zapeljivci lahkovernih in neizkušenih mladenk pomagati ne le s sladkim govorjenjem, ampak tudi z obljubami, zaklinjanjem in priseganjem; hlinijo celo pobožnost, da si ogledajo pot svojim satanskim nakanam. Stokrat opozarjamo na take zvijačnosti in prevare, pa svarjenje gre mimo ušes. Ko je prepozno, se pa začne jok in tarnanje: »Saj mi je tako sveto obljubil in prisegel, da me bo poročil.« Taki in podobni izgovori so stalno spremstvo zapeljanih deklet. O ta presneta lahkovernost vedravih in malovrednih deklet! Saj bi vendar morale vedeti, da to ni ljubezen, če se za njo skriva strup, greh, zapeljevanje. Kakor hitro začne brezvestni ljubimec s takim namigavanjem, bi zahtevala čast in ponos dekleta, da pretrga vsako zvezo z njim, če ji je mar srečna bodočnost. Poštenjak, ki ima z zaročenko lepe in svete namene in jo res ljubi, bo spoštoval in varoval njeno dobro ime, bo ščitil njen deviški venec in se bo z viteškim vedenjem do izvoljenke pripravljal za blagoslov božji v zakonu.

Koliko je nesrečnic, ki se vdajajo prigovarjanju v strahu, da bi se zaročenec ne izneveril. Slepota! Naj le gre, kamor hoče, če je tako malo vreden, da smatra mesenost za ljubezen. Čim prej gre, tem bolje. Ali bo človek, ki je teptal pravico in dolžnost zaročenke, da si ohrani čisto srce, spoštoval zakonsko zvestobo?

Druge se izgovarjajo, da se niso mogle iztrgati iz mrež, če so hotele priti do zakona in biti preskrbljene! Toda, se jim je li to izponeslo? Ali je zakon preskrbljenje? Ali je to sreča, če si nalože v takem preskrbljenju le žalost, križ, ljubosumnost zaradi moževe nezvestobe!? Ali ni za preskrbljenje potreben predvsem blagoslov božji?!

Še bolj abotni in ničevi so izgovori zapeljivcev. Grešno znanje opravičujejo in vest si tolažijo z znano, neumno udrihnico: »Saj je bilo vedno tako; drugi prav tako delajo; mi tega nismo začeli in tudi odpravili ne bomo.« Ko bi bilo vse to tudi res — pa ni —, ali so se kaj izrezali? Toliko, kot če bi rekli: »Zmeraj je bilo nekaj ljudi, ki so prišli v pekel, in jih je še zdaj; kaj zato, če se jim pridružim.« — Ali je tako govorjenje pametno? Ali mar meniš, da greh neha biti greh, če ga ljudje že stoletja ponavljajo? Ali sodiš, da ga Bog ne bo kaznoval, če je veliko število teh, ki ga delajo!? Angeli so grešili — sila veliko je bilo upornih — pa nobenemu izmed njih Bog greha

ni spregledal. Premnogo grešnih ljudi je Bog pokončal ob Noetovem času, pa je izvzel samo Noetovo družino, ker je bila čista.

Navedeni izgovori torej nič ne veljajo, če bi bili tudi resnični, pa so samo gnila tolažba in prevara. Ali se niso našle in se še najdejo župnije, kjer imajo za silno nesrečo, če se kakšna oseba izgubi, ker se že 20 ali 25 let kaj takega ni zgodilo. Zakaj so pa na jugu naše države zlasti pri mohamedancih dekleta vse do poroke neomadeževane? Zato, ker smatrajo sorodniki za sveto dolžnost, da operejo, četudi s silo, čast zapeljanega dekleta. (Maščevanja in sile krščanstvo seveda ne pozna in ne dovoljuje.)

Tudi ni res, da vsi drugi tako ravnaajo, kakor izgubljeni zapeljivci. Ali ni premnogo fantov-korenjakov, ki so vzor poštenosti, zato jih pa vse spoštuje in ceni! Ali ne vidite vrlih fantov, ki se v Marijinih družbah bore za čistost ter se s treznostjo in premagovanjem pripravljajo za blagoslov v zakonu! Če jih Bog kliče v zakon, najdejo vprav zaradi svoje neporečnosti dovolj prilike, da izbirajo in tako najdejo sebi primerno in pošteno izvoljenko!

»Trgati se pa ne dam!«

Slovenski fantje in dekleta! Bodite kakor rože v božjem vrtu, ki s svojo lepoto razveseljujejo božje in človeško oko. Niso pa te rože zato, da bi jih kdo lahkomišljeno trgäl, ali teptal in skrunjal.

»Tudi jaz sem rožica
v božjem vrtu vsajena;
skrivam se zdaj tu zdaj tam,
trgati se pa ne dam.«

Tako poje lepa, ponarodela pesem. Zakaj so torej dekleta, te božje rožice na svetu? Zato, da cveto Bogu na čast in ljudem na srečo; pa tudi zato, da se — če hočejo same — povežejo v šopek, zvežejo pred oltarjem po mašnikovih rokah v srečno zakonsko zvezo. Slovenski ženin! Fantovska čast, božja volja, tvoja sreča, blagoslov v zakonu — vse to zahteva, da pripelješ rožico, ki ti je med božjimi rožicami najbolj pri srcu, neomadeževano pred poročni oltar.

Kako torej?

Koncem tega razmišljanja bo morda mlad fant v strahu vprašal: »Ali torej smem gojiti ljubezen do dekleta?« Na to vprašanje smo deloma že odgovorili v začetku razgovora. Hočemo pa odgovor še spopolniti takole:

Bog nam je ustvaril srce, da bi ljubili. Pa koga? Predvsem Boga, nebeškega Očeta, ki nas je iz ljubezni ustvaril; potem pa tudi vse tisto, kar Bog hoče, da naj ljubimo. Brez

ljubezni srce ne more biti; če ne ljubi Boga in tega, kar Bog hoče, pa ljubi, kar Bog noče. Bog sam je pa postavil zakon kot trajno zvezo med možem in ženo. Ta zveza bo srečna, če ženina in nevesto združi prava, iskrena ljubezen. Gotovo je torej, da to ljubezen, ki vodi človeka v zakonsko zvezo, sam Bog hoče. Zakonsko dvojico mora združiti ljubezen, ne pa samo bogata dota, čedna postava, draga obleka ali kaj podobnega. Ta ljubezen pa mora biti duhovna, čista in plemenita; če ni, ni ljubezen, ampak strast in poželenje združeno z lažjo in hinavščino.

Ljubezenskega znanja, dragi moj, pa ne začenjaj, dokler ne stojiš pred pragom zakona. Prezgodnja, nezrela ljubezen se skoraj navadno nesrečno konča, kajti človek je le preveč v hudo nagnjen. Če si dobrega srca, si pa slabega mesa; tega se zavedaj! Pa tudi pozneje, ko se že meniš zaradi oklicev, nisi tako utrjen, da bi ti bližnja priložnost ne bila nevarna. Pošten fant, ženin, ki je ponosen na fantovsko čast, ne bo hodil ponoči na obiske. Noč ima svojo moč; ponoči tavajo navadno okrog tatovi, roparji, ubijalci in ljudje, ki imajo nizkotne, podtalne namene. Kar je pošteno, se ne boji svetlobe. Če bodoči ženin obiše svojo izvoljenko na njenem domu vpricho staršev in domačih, ne more temu nihče oporekati ali v slabo obračati. Še hvalili ga bodo in rekli: Tako je prav; tega naj bi posnemali tudi drugi, pa bi ne bilo ne z gledovanja, ne pohujšanja, pa bi bili vsi na dobrem glasu.

Fant in dekle, ženin in nevesta! Zavedajta se svoje slabosti. Greha se obvaruje le, kdor se ogiblje prostovoljne grešne priložnosti. Če je ogenj skušnjav ožgal in osmodil najsvetejše osebe, ki so se zanašale na svojo moč, pa zašle v nevarnost, — kaj naj pričakujemo od oseb, ki so vse prej kot utrjene v dobrem ali izvežbane v krepostih, pa se izpostavljajo prilikam in zankam v greh.

Ženin in nevesta, fant in dekle! Poslušajta drugo resnico: Brez boja ni zmage. Zato je treba segati tudi po pomočkih, če hočemo v neprestanih notranjih bojih zmagovati. Prvo pa je: odstranjanje vse, kar vzbuja in spleta skušnjave. Ogenj skušnjav razpaljajo predvsem opojne, alkoholne pijače. Kako prav bi bilo, ko bi se vsak fant (tembolj še dekle), ki misli na zakon, zdržal vseh opojnin!

Domišljijo zastrupljajo mlademu človeku nenravne knjige, opolzki spisi, pohujšljivi romani, nedostojne slike. Kdo ne uvidi, da je izbirčnost v tem oziru ne le umestna, marveč zapoved previdnosti, ukaz božje in naravne postave!

»Abstine, sustine!« Zdrži se vsega, kar ti škoduje na duši, vztrajaj v dobrem, v boju zoper zlo. To je staro pravilo. V boju bomo pa vzdržali, če imamo za spremstvo in pomoč nadnaravno orožje — milost božjo. To orožje prejemamo v molitvi, pri sveti maši, v pogostnem svetem obhajilu. Pri vsem tem pa ne pozabimo, da imamo v Brez-

madežni Devici najvzvišenejši vzor in najkrepkejšo oporo. Zato pa vsakdo lahko vidi, zakaj tako pogosto in s takim poudarkom priporočamo Marijine družbe, ki so za fante prav tako potrebne kakor za dekleta. Fantje, spreglejte! V taboru Marijinem je šola in bramba krščanske kreposti.

A. Č.

Izpred večne luči

9. Veselil sem se...

Zamislimo se nazaj v stare čase in dneve, recimo v tisto leto, ko je deček Jezus stopal s svojimi starši iz skritega Nazareta v sveto mesto Jeruzalem. Steze, pota in ceste: vse se oživlja; slavnostno razpoložene množice se zgrinjajo od vseh strani. Oko jim žari, obraz se jim sveti, korak je uren in prožen, vesela pesem se čedalje krepkeje oglašča iz neštetihih grl, starih in mladih. »Veselil sem te, ker mi pravijo: V hišo Gospodovo pojdemo. Naše noge že stoje v tvojih dvorih, o Jeruzalem! — Tja namreč hodijo rodovi, rodovi Gospodovi po Izraelovem spričevanju hvalit Gospodovo ime.«

In danes? Zvonovi slovesno zapojejo, morda celo pritrkavajo, ko naznanjajo Gospodov dan. A nekatero oko se ob tem zvonjenju orosi, nekateri obraz potemni, in če bi ti ljudje imeli v rokah Gregorčičevo liro in harfo, bi z otožnimi glasi zabrenkali nanjo: »Pač mnogo vzeli ste nam, mnogo, ko vzeli ste Gospodov dan!« Še tam, kjer ga poznajo, ni več to, kar bi moralo biti...

Gospodov dan, da, oh Gospodov dan!

»Oh, ti otroci!« je prigmela tistega dne, nedelja je seveda bila, Marinkarjeva Pepa iz cerkve, »oh, ti otroci, samo zato hodijo v cerkev, da človeka begajo in motijo. Kar šla bi in pretepla bi to divjačino, ali bom pa gospodu katehetu povedala, pa naj jim potem sam izpraša vest. Pa pošteno naj jih natreska!«

»Oh, ne bodi no taka!« so pomirjevali domači, »kaj boš delala zdražbe med sosedi in med ljudmi! Furijska ti, furijska!«

»Ne morem drugače. Saj človek ne more ne brati, ne moliti, če gleda te paglavce pred seboj.«

»Zakaj jih pa gledaš?«

»Ali naj oči zatisnem, ali naj se stran obrnem, ali naj umrjem?«

»Ni ti treba ne eno, ne drugo; na miru jih pusti in ne brigaj se zanje. Kakor da bi jih zate ne bilo v cerkvi.«

»Ko bi se mogla tako narediti!«

Tisto nedeljo popoldne je bil shod. In na vrsti je bilo kakor nalašč prav praznovanje Gospodovega dne. Nedeljski počitek, služba božja, obnašanje v cerkvi, prejemanje sv. zakramentov, nedeljski popoldan: vse to je bilo na vrsti. Pepi je jeziček kar migal, prav komaj ga je krotila, da ni posegla v voditeljevo besedo in začela s svojim lastnim dopoldanskim doživetjem. V živih barvah bi bila popisala, kako sta se Krokarjev in Kroparjev suvala, tepla in ščipala, da nista izmolila niti enega očenaša: kako sta Podrepnikova in Mataičeva

Kristus-Kralj

S. Conca

Rim, cerkev sv. Klementa

Rožnovenska Mati božja

barantali in menjavali podobice, kakšno hihitanje se je slišalo od tam, izpred klopi; in še bi ne bilo pripovedovanje končano in tožbe bi še ne bile zadosti črne.

»Ohhh! — Samo pritajeno je zavzdihnila, kakor bi se hotela zgrazati nad nedostojnim vedenjem in nekako opozoriti, da tudi ona nekaj zna in ve. Nič bi se ji ne bilo treba izmišljovati, samo čisto resnico bi lahko govorila. In čista resnica je gotovo nekaj vredna. Komaj, komaj, pravim se je premagovala. Ko je bil pa govor končan, kar ni mogla več premagovati zapahov svojega jezika. Ogenj in žveplo, vihar in točo je v bogatih curkih vlivala na mladino tam pred oltarjem, tam vpričo samega živega Boga.

»Že dosti, Pepa, že dosti,« je miril duhovnik skoraj prezgovorno tožiteljico, »sam dobro vem, da moji fantiči in dekličiči niso kakor angeli božji, da bi pred oltarjem neprenehoma prepevali hvalo in slavo božjo. Ne, ne, to ti ljudje niso in to sam vem. Sam Bog v nebesih ve, da bi veliko rajši gledal pred oltarjem angelčke kakor pa spačke, toda ne gre in ne gre. Saj še odrasli ljudje niso vselej čisto taki, kakršni bi morali biti.«

Med poslušalstvom so se nekateri obrazi precej globoko vpoznili, češ, ali strelja na nas, ali ima nas v mislih?

»Dobro mi je znano, da nekatera dekleta bolj pregledujejo, po katerem kroju je urezana obleka Poljančeve Mince ali Škrjančeve Lojze, kakor pa, da bi se prizadevale za pobožno molitev.«

Če bi nobena druga ne bila zardela pri tej opazki, Stefančkova Reza je prav gotovo. Šivilja je bila. In gotovo je rajši na živih modelih preudarjala, če se poda tej ali oni pariška ali dunajska moda, kakor da bi to gledala samo po modnih časopisih, ki uvajajo dostikrat take novosti, kakršnih bi vestna, poštena in dostojna šivilja ne smela posnemati. Vsaka šivilja je prav gotovo uboga reva, ki se v potu svojega obraza trudi, da bi zadovoljila svoje številne delodajalce in si še novih pridobila. Ali je zato kaj čudnega, če ji celo na svetem kraju oko leze

za zaslužkom!

»Saj bi se nekatera rajši dostojneje vedla, kakor se, pa ne gre in ne gre,« se ni mogla več premagati Pepa.

»Pa zakaj bi se ne mogla?«

»Ko je pa tako težko. Ko najmanj pričakuješ, pa že pride zmota in skušnjava, pa smo naenkrat tam, kjer bi nas treba ne bilo.«

»Volja je sicer dobra, a meso je slabo, recimo s Kristusom. Da bi vsaj vselej bilo tako! Pa ni vselej tako. Slaba volja in še slabše meso: iz tega pa ne more priti nič dobrega.«

»Preslabo nas sodite. Kdo bi vendar bil tak!«

»Kar začniva, Pepa, s tistimi stebri in sloni tam zunaj cerkvenih vrat. Večna sramota naših sicer tako lepih krajev! Kje boš našla pri teh ljudeh le košček dobre volje, le trohico namena, da hočejo dati Bogu, kar je božjega. Vi mi čast jemljete, je dejal Jezus farizejem. Ti postavači mu jo tudi. In še nam povrhu.«

»Pri nas doma pravijo, da še noben duhovnik ni tega odpravil in tudi noben ne bo. To, da je že stara pravica.«

»Pravica ne, sramota pač. Tako ukoreninjena sramota, da je ta rod niti ne čuti ne več. Kadar bolezen toliko poprime, da je bolnik več ne čuti, tedaj je to slabo znamenje zanj. Bliža se svojemu koncu. Tudi jaz si ne lastim te moči, da bi to grešno razvado odpravil. A povedati jim moram, sicer bi bil jaz kriv tujega greha. Ali veš, kaj se pravi k grehu molčati?«

»Dobro, da med nami ni takih.«

»To se skoro tako glasi, kakor tisto farizejsko: Bog zahvalim te, da nisem tak kakor drugi ljudje. Kaj misliš?«

»Ne vem, kaj bi rekla.«

»Teško je odgovoriti, to je res. — Pa recimo še eno: Tudi v cerkvi, morebiti celo med vami, je mnogo takih, ki ne vedo, čemu so pri službi božji. Prihajajo semkaj iz same navade, a brez vsake priprave, brez vsake misli. Prerok Izaija je pisal o takih ljudeh, da časte Boga samo z ustnicami.«

»Pa, da bi bile tudi me take! Skoro neverjetno.«

»Ne trdim, da bi bili vsi taki. Tudi sem prepričan, da so med nami v manjšini.«

»Aha! Zdaj pa že nazaj jemljete. Zdi se mi, da ste ravnokar malo preveč rekli.«

»Pepa, ne jezika! Preveč si klepetava,« se je oglasil zbor deklet, katerim ta razgovor ni bil po volji.

»Kar pustite naju in pa poslušajte najin razgovor. Nič vam ne bo škodovalo. Rekli smo, da je tudi po naših cerkvah mnogo takih, ki z dušo nikakor niso pri Bogu. Zakaj ne? To bi vam rad povedal. Veste, premalo se pripravljamo na službo božjo. Nam, duhovnikom je ukazano, da se moramo na sv. mašo pripravljati s posebnimi molitvami. Blagor vam, si mislite,

Benetke

Nadangel Rafael in mladi Tobija

kajne! Pa naj bi bilo še nam zaukazano. Ni treba. Saj lahko to prostovoljno naredimo.«

»Ko bi le znale. Kako bi to šlo?«

»Prav to vam hočem povedati. Pripravljamo se lahko na različne načine. Dal vam bom danes nekatera navodila, pa se po njih ravnajte.«

»Preden gremo v cerkev, pomislimo, kakšen je praznik, ki ga tisti dan praznujemo. Božič — spomin Gospodovega rojstva. Ali nam ne bo sveta zgodba sama vlivala v dušo prazničnega razpoloženja? Ali pa pogled na jaselce? — Velikanoč, božji grob, veselja prekipevajoče, zmago-slavne velikonočne pesmi nam bodo najlepša priprava na sv. mašo. — Marijini prazniki! Spomnimo se samo, kdo in kaj je bila Marija, zakaj jo je Bog obvaroval madeža izvirnega greha, zakaj jo je vzel v nebesa z dušo in s telesom? — Prazniki svetnikov! Treba nam je samo malo pogledati v knjigo življenja svetnikov in svetnic božjih, pa bomo takoj

Najlepša ljubezen

vedeli, zakaj sv. Cerkev te junake iz svojih vrtov tako slavi in povišuje!»

»Včasih se pa obrnimo na nedeljski evangelijski. Koliko bogastva je v kratkih evangelijskih zgodbah in primerah! Vse bomo z največjim uspehom porabili za pripravo na sv. mašo!»

»Ko bi le evangelijsko knjigo imeli pri rokah!»

»To je pa sv. dolžnost vas družabnic, ki morate že po svoji odlični družbi stati v prvih vrstah Katoliške akcije, da v nobeni hiši ne bo manjkalo te v resnici svete knjige.»

»Ne bo šlo tako gladko, kakor nam gladko svetujete.»

»Ni treba, da bi šlo vse tako gladko. Tudi nikjer ni zapisano, da mora vse gladko iti. Akcija pomeni toliko, kakor delavnost. Delati moramo skozi vse življenje, vztrajno in neprestano. Tudi katoliško delovanje ne bo dokončano v enem tednu, tudi v enem letu ne; dosti dela bomo še pustili svojim naslednikom. Vse naše življenje je in mora biti delovanje. Življenje brez dela je lenoba. Katoliško delati in živeti moramo začeti in nadaljevati, dokler nam roka v smrtne boju ne omahne.»

»Kaj pa, če gremo ob delavnikih k sv. maši, ko ni časa, da bi se tako na dolgo in široko pripravljali?»

»Nič strahu! Kar po poti, v cerkev grede obudimo živo vero v Kristusovo besedo: To je moje Telo, in: To je moja Kri. Zamislimo se v božjo priučnost, pa se bomo na vso moč lepo pripravili na najsvetejšo daritev. Taki, čeprav kratki pripravi bo gotovo sledila obilna mera božjega blagoslova.»

J. Langerholz.

Slovenski Nazaret

»Priporočam vam, da pomagata graditi župno cerkev v Mostah, ki naj bo spominska cerkev na Evhariistični kongres, posvečena sv. Družini, od katere imamo presveto Evharištijo.« (Besede ljubljanskega škofa gosp. dr. Rožmana v pridigi v ljubljanski stolnici dne 28. julija 1935.)

Oba sva bila krščena pri istem krstnem kamnu,« tako se pozdravljata dva, ki sta se po naključju seznanila zunaj, morda daleč proč od svoje rojstne župnije. Krstni kamen domače župnije, spovednica, kjer smo se prvič spovedali pogreškov svoje nežne mladosti, obhajilna miza, kjer je prvič postal Jezus gost naše duše — koliko spominov nate — domača fara! Kaj šele jaselce, božji grob, procesija velikonočnega veselja, in veličastje na dan sv. Rešnjega Telesa! In vse drugo od cvetne nedelje in njenih butaric do žegnanja v domači fari! Vse skupaj, kar vidi človek veličastja

in lepote na svetovnih katedralah, ne dosega tega, kar nudi otroškemu srcu domača cerkev.

A ne samo otroku, tudi odraslemu je domača župnija nadvse ljuba in draga. Saj je to kraljestvo zase, in v sredi tega kraljestva — srce — farna cerkev z evharističnim oltarjem in pred njim duhovnik sredi cerkvene občine, kakor Kristus sredi prve cerkvene občine dvanajstih apostolov. Okoli njega, svojega župnika, se zbirajo župljani. S svojim župnikom živijo, z njim čutijo, s Cerkvijo delajo. Od njega slišijo resnice katoliške vere v določenem redu, razložene pri pridigah, posebno pa pri krščanskem nauku. V oznanilih jim sporoča vse, kar zadeva celo faro, celo družino. Sedaj nastopa z njimi kot ljubezniv oče, poln dobrote; sedaj zopet kot skrben vzgojitelj z ostro besedo. Kako ne bi delal tako, saj jih pozna! Saj ves z njimi živi! Blagoslavljaj je njihovo zakonsko vez, sprejemal je v nadnaravno življenje njihove otroke, vodil oči-

ščene v prvi sv. spovedi kot nedolžna jagnjeta k Njemu, ki je prijatelj otrok; v poslednjem boju jih krepča za njih najodločilnejšo pot. Še nad mrtvimi moli in prosi Boga za njihov pokoj. Vsako nedeljo in praznik daruje župnik za žive in mrtve župljane sv. mašo. Na ta način je župnija res skupno družinsko življenje, ki ga cerkveni poglavarji tako zelo priporočajo, pa tudi skupno duhovno življenje ob isti daritvi, ob istem oltarju, ob istem krstnem kamnu, ob isti obhajilni mizi in ob istem duhovnem očetu, to je župniku, zlasti pa ob isti duhovni enoti.

Današnje življenje, skrb za vsakdanji kruh, je vrglo mnogo ljudi iz družin v mesta, v tujino. Mnogo verske mlačnosti in tudi brezboštva se koti prav v velemestih, v prevelikih in preobsežnih župnijah. Ljudje živijo tako, da komaj še, ali pa nič več ne poznajo glasu svojega pastirja. Ne vedo, kje je njihova župnija. Hodijo nekaj časa še v cerkev, kamor jih pač zanese, počasi pa opustijo tudi to. In vendar je tudi izobražen mestni človek, srednji meščanski stan in tovarniški delavec prav tako sprejemljiv za božji nauk, da postane dober krščanski vernik, kakor kmetski človek. Nasprotnik vere in Cerkve je le v toliko, v kolikor je izruvan iz župnijske družine, ako si ne zna pomagati v novem kraju.

Tudi naša Ljubljana koraka v tem smislu za velemesti. Ako smo se pred 25 leti učili v ljudski šoli, da ima Ljubljana 37.000 prebivalcev in pet župnij, moramo danes, ko je narastlo število ljudi nad 60.000, nujno pridejati k številu ljudi tudi primerno število župnij. To je: ustvarjati moramo nove župnije.

In prav Moste — do sedaj predmestni ljubljanski kraj — s svojimi 7500—8000 ljudmi, nujno potrebujejo zaokrožene farne skupine. Zadnjih 20 let so se ti verniki sem naselili od vseh mogočih krajev naše Slovenije. Temu ljudstvu, predvsem delavskemu, revnemu in zelo revnemu, sprejemljivemu še za vse dobro, prosimo, naj pomaga Slovenija graditi srce nove župnije. Že nad 5 let tli med njimi želja po lastni župniji. Ustanovil se je že leta 1929 odbor za sezidanje nove župnijske cerkve in ustanovitev samostojne župnije. To se je zgodilo na pobudo tedanjega občinskega odbora, ki je daroval 200.000 Din z namenom, da se sredi občine Moste zgradi župnijska cerkev. Za ta denar se je kupilo primerno zemljišče. Prvi predsednik tega društva je bil prevz. gosp. škof dr. Gregorij Rožman, dokler je bil še generalni vikar. Ko je zasedel škofovsko stolico, je prevzel predsedstvo stolni prošt Ignacij Nadrah. Letos za praznik sv. Družine je prišel prevz. gosp. škof sam v Moste in s tem dokazal, kako zelo mu je pri

srcu ustanovitev nove župnije. Moščani so ga iskreno pozdravili.

Podpredsednik »Društva za zgradbo cerkve v Mostah« je imel pozdravni govor, ki je izzvenel takole: »Naj sveta Družina, zaščitnica bodoče moščanske fare, preoblikuje srca moščanskih družin, očetov, mater in otrok, katerim je beseda družina postala tuja in neznana. Naj se po sv. Družini vse Moste združijo v skupni očetovi hiši — v župnijski cerkvi — in naj bodo vsi eno. Upamo, da bo prva župnijska cerkev sv. Družine na slovenskih tleh zgrajena tudi s pomočjo prispevkov vseh dobrih Slovencev, ki žele, da bi luč betlehemske zvezde in zgled nazareške hišice razsvetlil in posvetil v vse slovenske domove!«

Nato je povzel besedo gosp. škof in rekel med drugim: »Če bi že poprej ne bil vedel, se danes prepričujem, da vas je dovolj za eno faro. Ko sem postal škof, sem dobil prvo prošnjo za duhovnika od vas iz Most. Težje vprašanje pa je cerkev. Začasno imate ob nedeljah dopoldne svojo službo božjo v karmeličanski cerkvi, ki je že sedaj premajhna. Pomisliti pa moramo, da je to redovna cerkva. Pri tej priliki pa predlagam tole: Ker je verna in dobra družina največja dragocenost vsakega naroda, ali bi ne bilo prav, da bi na vsem Slovenskem, ali vsaj v ljubljanski ško-

fiji vsak novoporočeni par, ko si ustanavlja svojo družino, daroval za večjo srečo in božji blagoslov v zakonu primeren znesek (vsaj 10 Din) za prvo župno cerkev sv. Družine na slovenskih tleh.«

Božja volja, ki se javlja po gosp. škofu, je bila, da sem podpisani prišel 27. februarja t. l. za dušnega pastirja v Moste. Moja naloga je, da pospešim ustanovitev nove župnije. Zavedam se težav in žrtev, a bati se ne smem! Vse božje stvari rastejo le z žrtvami, in le to, kar je storjeno z žrtvami, je trajno! Prosim vas, pomagajte z žrtvami tudi vi!

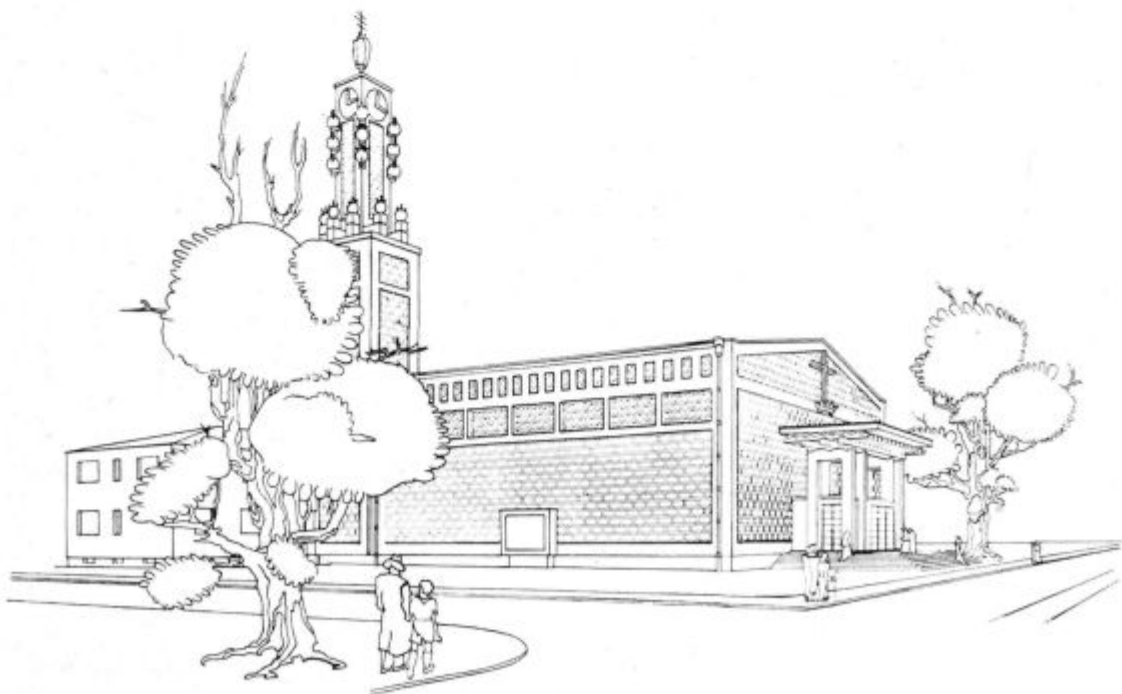
Načrt za novo cerkev že imamo; izdelal ga je vseučiliški profesor, arhitekt Ivan Vurnik. Zgradba cerkve in župnišča bo stala kakih 1.200.000 do 1.500.000 Din. Jasno je, da sami Moščani ne moremo zbrati tolike vsote. Zato smo prisiljeni trkati na vrata plemenitih ljudi. Morda bi bili tudi vi, ki berete te vrstice, tako dobri in nam kaj pomagali, ali kaj nabrali pri dobrih ljudeh. Vem, da je stiska in ste od povsod nadlegovani. A prav v časih največjih stisk in težav je naš slovenski narod sezidal največ božjih hramov. Hvaležno sprejemamo vsak vdovin dar. Nikar misliti, da se ne izplača kaj malega dati! »Zrno do zrna — pogača, kamen do kamna — palača!« Za darovalca enega kubičnega metra cerkve bomo zaznamenovali vsakega, ki bi mogel in hotel darovati Din 200.—. Ime dobrotnika pa, ki bi daroval znesek Din 5.000.—, bo vklesano v kamnito ploščo ob glavnem oltarju.

Darove oddajate lahko tudi svojemu dušnemu pastirju. Položnica, ki je danes priložena »Bogoljubu«, je namenjena samo za cerkev v Mostah, ne pa za naročnino za »Bogoljub!« Ako bi kdo položnico izgubil, si lahko nabavi na vsaki pošti prazno. Nanjo napiše številko našega čekovnega računa, ki je 15.523, in sledeči naslov: »Cerkveno stavbeno društvo za zgradbo nove župne cerkve sv. Družine in cerkvene hiše v Mostah pri Ljubljani«. Kdor pa res ne more ničesar prispevati, naj pa kaj moli v ta namen; saj tudi na ta način pomaga graditi cerkev božji Družini.

Po dolgem premišljevanju smo se odločili, da zgradimo še to jesen leseno zasilno cerkev, ki bo veljala okoli 60.000 Din. Zasilna cerkev je zahteva nujne potrebe, saj je v Mostah samo šoloobveznih otrok nad tisoč. Čakati še štiri do pet let, preden bo nova cerkev stala, pa ne smemo, če hočemo rešiti čim več neumrljivih duš. Ko bo novo svetišče zgrajeno, bo zasilna cerkev spremenjena v cerkveno dvorano. Denar za leseno cerkev torej ne bo proč vržen.

Ponovno prosimo, pomagajte z darovi in molitvijo — vsi Slovenci! S pomočjo vas vseh naj na slovenski zemlji zraste slovenski Nazaret! Miha Jenko, dušni pastir v Mostah.

Uredništvo podpira prošnjo moščanskega dušnega pastirja, ki si je naprtil ogromno breme z mladeniškim pogumom in zaupanjem na božji blagoslov. Prošnja ni ne pritisk ne sila. Kjer je nujna potreba, tudi uredništvo »Bogoljuba« z vse-

Načrt nove župnijske cerkve sv. Družine v Mostah pri Ljubljani

mi, ki so mu naklonjeni, rado sodeluje; in končno se vedno dobi ta in oni, ki ima vsled kakšne zaobljube ali kakšnega dobrega namena pripravljenih nekaj dinarjev, pa mu bo to opozorilo prav prišlo. — Po nameri g. knezoškofa naj bo nova cerkev v Mostah spominska cerkev na Evharistični kongres. To željo je pre-

vzvišeni izrazil v pridigi v stolnici, 28. julija t. l. Lepa misel, ki naj pripomore, da bo započeto delo tem hitreje napredovalo.

V prvi vrsti pa naj bi ta oklic prispel na ušesa dobrih Ljubljančanov, ki jim je gotovo na tem, da se pomaža moščanskemu predmestju in da se tam čimprej dvigne dostojno svetišče.

Kaj je lepega po svetu

Kako sva govorila s sv. očetom?

Redovni brat me je vodil po cerkvah in ni mogel prehvaliti, kako so Rimljani goreči kristjani in kako lepe slovesnosti imajo. Dozdaj smo mislili pri nas o njih drugače. In res sem opazil pri njih mnogo žive vere. Posebno mi je pri šmarnicah v »oči padlo«, da v cerkvi vse tišči k oltarju, medtem ko pri nas vsi ali vsaj veliko, preveč tiščijo — za duri...

Skoraj smo začeli že malo dvomiti, če bo z mojo avdienco kaj, kar prinese v petek, 25. maja zvečer, sel iz Vatikana naznanilo: jutri ob eni popoldne. Na ta način naznanjajo vsem, ki so sprejeti: na predvečer dobijo vabilo na stanovanje. Za to prijazno vabilo moraš prijazno stisniti v roko pet lir.

V Vatikanu gre precej po domače. Ko prideš po sijajnih stopnicah na vrh, greš najprej skozi klementinsko dvorano, kjer čaka množica ljudi na skupno avdienco, potem te peljejo švicarji skozi manjše dvorane, kjer čakajo skupine romarjev in še naprej, ne vem skozi

koliko, dokler ti ne rečejo: tukajle na tale mehki stol sedite in počakajte! Medtem prihajajo od avdiencie polagoma drugi, ki so že opravili. Potem ti pomignejo in te peljejo še naprej skozi nekaj sob, ki so seveda vse lepo opremljene. Casih stopi k tebi kak prelat ali kak častno službo vršeci gospod in začne s teboj razgovor: odkod ste in take reči. Nazadnje te pripeljejo v zadnjo predsobo — in čakaš, kdaj se bodo odprla vrata... Skoraj ti je malo tesno pri srcu, vsaj prvič, kako se bosta s papežem pogovorila. Ko bi bilo pa drugič, bi izginila vsa tesnoba. Ko te povabijo, da vstopiš, poklekneš in poljubiš roko sv. očetu.

Sv. oče sedi v veliki lepi sobani pri mizi in ti pokaže z roko na stol, kamor naj sedeš. In potem sedita oba pri isti mizi kar po domače in začne se razgovor.

Sv. oče je zelo zgovoren in začne razgovor navadno sam. Začel pa je govoriti fran-

Strašen vihar

Firence

Misijska razstava v Pljuju

cosko — česar, po pravici povem, prav nič ne razumem, razen kolikor je latinskemu podobno. Nekaj časa poslušam, malo v zadregi, potem se pa ojunam in pravim: Ali smem prositi nemško, »bolje« razumem. Na to je govoril približno takole: »Prebral sem vašo knjižico — samó hitro.« In dodal je nekako šaljivo: »Papež ima malo časa. Odobravam in blagoslavljam vse, kar v tem oziru storite in kakor želite. Kako bi tega ne odobral, ko je isto, za kar sem se sam že toliko prizadeval! Težave pa so velike, mnogo ovir. Samo Bog nam more pomagati. Od samega človeškega dela ni pričakovati rešitve. Zato je treba za to stvar veliko moliti. Don Bosco nam je zgled za to. On je zares silno velike reči storil, pa je tudi veliko molil za svoje delo in je rekel: ‚Bog nam je dolžan pomagati, če ga prosimo.‘« — Na to sem smehljalje in začudeno pripomnil: »Tako, tako?! Dolžan, to je pa lep!« — »Da, dolžan je pomagati, samo prositi ga moramo. Torej le veliko moliti!« — Nato me je vprašal, kje bo prihodnji kongres? »V Einsiedelnu,« pravim. (Avdienca je bila 25. maja 1934.) Nato papež spet malo šaljivo: »Einsiedeln je lep, ampak švicarski frank je drag! Odobravam in iz srca blagoslavljam vse, posebej še šentgalskega škofa in einsiedelskega opata.«

Razgovor je bil daljši, trajal je nekako 10 minut; a to je bilo jedro vsega razgovora. Nato zopet poklekneš, poljubiš prstan in greš. Za teboj pa vstopi, kdor je na vrsti. In tako gre dolgo, dolgo čez poldne. Pozneje pridejo na vrsto skupine v predsobah, nazadnje pa ve-

lika množica v Klementinski dvorani, ki čaka več ur, preden pričaka. In tako gre v Vatikanu dan za dnevem. Zares papeževa služba ni lahka!

Papeževo odobrenje in blagoslov sta bila potrebna, ker take reči se brez papeževe vednosti in soglasja ne morejo delati. Zato moja avdiencia ni bila samo moja sitnost in vsiljivost. S papeževim blagoslovom porošeno, upamo, bo to delo za zedinjenje katoličanov in razširjenje Kraljestva božjega srečno napredovalo. Namesto kongresa v Einsiedelnu je bila lani koncem avgusta v Št. Galenu v Švici mednarodna konferenca pod predsedstvom šentgalskega škofa, na kateri se je izvolil mednarodni odbor, ki bo to stvar naprej vodil. Predsednik tega odbora je ravno imenovani škof, zelo dober, prijazen in postrežljiv gospod. Protektorja (zaščitnika) pa sta dunajski kardinal Innitzer in poljski kardinal Hlond. Treba bo dobiti še pariškega kardinala, da bodo po teh treh visokih gospodih zastopane tri glavne družine evropskih narodov: Slovanov, Germanov in Romanov. Sedež tega gibanja pa bo Dunaj, ki je danes za to pač najpripravnije mesto.

Vi, dragi moji, ki tole berete, ste pa slišali papeževo besedo: Treba je za ta veliki namen veliko, veliko moliti. Od samega človeškega truda ni pričakovati rešitve iz teh groznih razmer, v katerih zdaj svet živi. Če pa Boga prosimo, nam je dolžan pomagati. Svetega Don Boska nam stavi sv. oče za zgled vztrajne in zaupne molitve. Zares, Don Bosko je bil mož neomejenega zaupanja v Boga. S to molitvijo in tem zaupanjem je dosegel veličanske reči. Zato vas vse prosim, kakor sem že prosil, prosim in rotim: molite veliko, molite goreče, molite z neomajnim zaupanjem, da z združenjem vseh katoličanov sveta privedemo Cerkev božjo iz sedanjih silnih viharjev do zmage, do novega procvita, razmaha in mogočnega napredka!

Kdor pa se kaj bolj zanimlje za te lepe načrte, si (če razume nemško) lahko naroči knjižico »Regnum Christi« v ljubljanski Jugoslovanski knjigarni.

J. Kalan.

Gospod govori: Vaš učenik sem — pa me ne vprašujete,
vaša luč sem — pa ne gledate name,
vaša pot sem — pa ne hodite po njej,
vaše življenje sem — pa ne hrepenite po meni,
modrost sem — pa mi ne sledite,
lepota sem — pa me ne ljubite,

bogastvo sem — pa me ne prosite,
večen sem — pa me ne iščete,
usmiljen sem — pa mi ne zaupate,
vsemogočen sem — pa me ne častite,
če vas zavržem — se ne čudite!
pravičen sem — pa se me ne bojite.

(Napis v nemškem jeziku na stolnici v Lübeck-u.)

IZ KRALJESTVA SVETE LJUBEZNI

Kdo svoj narod prav ljubi?

Danes se pojavljajo skupine povečini mladoletnikov z različnimi nacionalnimi pridevki, ki si dajejo videz, kakor da samo oni znajo in morejo svoj narod prav ljubiti; odrekajo pa domoljubje drugim, ki se ne pridružijo s kakšnim zunanjim znakom njihovim organizacijam. Prav, če enkrat tudi mi povemo, kakšno je in mora biti razmerje poščenega kristjana do lastnega naroda:

Znani pisatelj katehetskimi knjig Fr. Spira¹ razvija takele misli o krščanski ljubezni do naroda:

Vsak kristjan sme in tudi mora svoj narod bolj ljubiti kot tuje narode; kajti ta ljubezen je že od narave v človeku. Krščanska vera je ne odpravlja, marveč jo poveljuje in goji. Če bi rekli: Kristjan sme ljubiti svoj narod, je to premalo. Treba je reči: Kristjan mora ljubiti svoj narod. Ljubezen do samega sebe in do staršev tudi ni samo dovoljena marveč zapovedana. In zakaj naj ljubimo svoj lastni narod? Zato, ker je narod kakor velika družina, v kateri smo vsi v sorodstvu. Kakor svoje krvne sorodnike bolj ljubimo kot tujce, tako moramo tudi svoj narod ljubiti bolj kot tujce, ne da bi te prezirali ali sovražili. Ljubezen do naroda je torej utemeljena v naravni postavi, v volji Stvarnikovi. Kakor je položil Stvarnik v naša srca večjo ljubezen do staršev kot do drugih ljudi, tako nam je dal tudi večjo ljubezen do lastnega naroda. Ljubezen do naroda je torej ukaz naravne postave. Krščanstvo pa naravne postave ne more odpraviti. Saj tudi Kristus izrečno poudarja, da ni prišel razvezovat postave (Mt 5, 17). Torej imata ljubezen do božje resnice in ljubezen do naroda — Boga za zaščitnika; sestri dvojčici sta, ki imata istega očeta, namreč Boga. Ker Bog samemu sebi ne more nasprotovati, ljubezen do vere ne more biti v nasprotju z ljubeznijo do naroda.

Z ozirom na to, se ne smemo čuditi, če slišimo trditev, da so bili Kristus, preroki, apostoli, Mati božja in mnogi sveti možje navdušeni za svoj narod. Zakaj je naš Zveličar deloval skoro samo v Obljubljeni deželi? Zakaj si je prizadeval, da koristi najprej ju-

dovskemu narodu? Hotel je pač pokazati, da želi dobro najprej narodu, ki mu pripada. Zarečo ljubezen do lastnega naroda najdemo zlasti pri prerokih. Pomislimo n. pr. na preroka Jeremijo, ki je plakal nad razvalinami Jeruzalema. V misel vzemimo makabejske brate. Še umirajoči se sklicujejo na »očetovske postave«.

Kakšna bodi naša ljubezen do lastnega naroda? Ljubezen kažemo s tem, da svoj narod cenimo in z dovoljenimi sredstvi delujemo za njegov razvoj in obrambo. Četudi človek ve, da so na zemlji še plemenitejše in bolj izobražene matere, kot je lastna, vendar svojo mater višje ceni kot vsako drugo. Podobno je tukaj. To uvaževanje lastnega naroda pa se loči od ošabnega precenjevanja, ki obstoji v tem, da ima človek svoj lastni narod za boljšega od vseh drugih. Jasno je, da ne morejo imeti vsi narodi prav, če se ima vsak za najboljšega.

Napačno pa ravna vsakdo, ki je nasproti svojemu lastnemu narodu brezbrizen ali če ga zataji. Napako pa stori tudi, kdor ljubezen do svojega naroda pretirava, kakor bi bil narod najvišja dobrina človekova. To je tako zvan »narodni fanatizem«, ki ni nič drugega kot malikovanje. Češčenje, ki smo je dolžni samo Bogu, se v tem primeru prenaša na narod.

Ljubezen do lastnega naroda pa ne sme voditi do sovražnosti ali krivičnosti nasproti pripadnikom tujega naroda; saj so tudi ti otroci istega Očeta v nebesih. Zato smo vsi med seboj bratje. Kdor tujega naroda ne časti, lastnega vreden ni. Kristus nas je v priliki o Usmiljenem Samarijanu hotel poučiti, da tudi pripadnikov tujega naroda ne smemo izključiti iz ljubezni do bližnjega.

Ljubezen do domovine in naroda kažemo vsi verni katoličani zlasti v molitvi za domovino.² V nemških listih pogosto beremo poziv k molitvi za domovino.

Leta 1933 so na Dunaju 12. septembra obhajali zelo slovesno 250 letnico zmage nad Turki. Na ta dan so ustanovili tudi molitveno združenje »Immaculata«. Pokrovitelj združenja je dunajski kardinal Innitzer. Vsak član

¹ »Kath. Volkskatechismus«, p. 293 sq.

² Glej razpravo prof. I. Dolenc »O molitvi za državo« v »Boğoljubu« 1933, str. 197.

ali članica te molitvene zveze odmoli na čast Materi božji vsak dan del rožnega venca za odvrnitev vseh nevarnosti od domovine. Vsak član dobi pri vstopu v zvezo molek, ki je rdeče-bele barve in blagoslovljen ter opremljen z odpustki. — Kardinal Innitzer je s toplimi besedami priporočil to zvezo in pristavil: »Molitev je največja sila.«

Za narod in državo je treba torej tudi moliti. Kdaj se bo ustanovila podobna molitvena zveza tudi za našo domovino?

Katoliški Slovani smo še posebno dolžni moliti za nesrečno Rusijo, da bi bila rešena izpod Antikristovega jarma in da bi Sveti Duh vpostavljal v tej nesrečni slovanski državi kraljestvo Kristusovo. —i.

Četrtno poročilo Društva za varstvo deklet. V želji, da našim požrtvovalnim članicam in članom ter številnim dobrotnikom pokažemo, h kakemu uspehu so pripomogli s svojimi prispevki in darovi, je sklenil odbor Društva za varstvo deklet, da bo odslej stalno pošiljal obvestila o svojem delovanju.

Delo društva od 1. aprila do 30. junija je bilo sledeče:

1. Na kolodvoru: raznih pojasnil 1018-krat. Označba potov 22-krat. Spremstvo 72-krat. Pomoč 15 ženam. Opora bolnikom 25-krat. Izseljencem, 3 družine s 15 člani, posebej 4 dekleta. Klicanje reševalne postaje 5-krat. Sprejem živčno bolnih 3-krat. Pomoč pri porodu 1-krat. Pomoč vračajočim se porodnicam 5-krat. Pomoč slepim 24-krat.

2. Izven kolodvora: spremstvo na mestni socialni urad 7-krat, na banovinski socialni oddelek 4-krat, na Borzo dela 5-krat, na razne konzulate 4-krat, k Putniku 7-krat. Izven Ljubljane spremstvo 3-krat.

3. V pisarni je bilo 11 sej glavnega odbora, 20 sej odsekov, 46 posvetov, 22 poizvedovanj, 12 večjih posredovanj, 17 telefoničnih posredovanj. Prtljago je shranilo 57 strank. Pisarna je oskrbela prehrano v 11 primerih, izredne pomoči so bile 4. Podpore v denarju ali blagu 7. Pisarna je oskrbela 89 došlih in odposlanih pisem, 14 vlog za razne varovanke; posredovanj z Dečjim domom je bilo 5, posredovanj s socialnimi uradi 15, tujim Kolo-dvorskim misijonom je bilo odposlanih 7 priporočil za potnice v inozemstvo; razgovorov s pravnim zastopnikom je bilo 9; raznih konferenc z raznimi zastopniki in strokovnjaki je bilo 7.

4. V zavetišču in posreovalnici. V zavetišču Marijin dom, Kotnikova ul. 8, je bilo oddanih 233 prenočišč. Prenočevalk je bilo 89, med njimi 3 inozemke. Brezplačnih prenočišč 45, plačanih 188. — Za službo se je prijavilo 43 deklet, ponudb za delo je bilo 13, služba se je preskrbela v 17 primerih.

Za predsedstvo: M. Grafenauer, A. Lebar.

Janec Ovsenik

Povest. Ferdinand Benz. — Poslovenil Janez Pucelj. — (Dalje.)

Ovčar je naredil Janku na čelo, ustni in prsa znamenje križa in z globokim glasom nadaljeval:

»Blagoslov božji naj te spremlja! Noben hudi duh naj ne ima oblasti čez te! Pojdi svojo pot v imenu Boğa, Očeta in Sina in Sveteğa Duha. Amen!«

Gospodinja se je morala obrniti vstran. Trpka bol ji je mučila srce. Tilka je vzela kovčeg za eno ročo, Janko za drugo in sta šla skozi polja. Janko je stiskal zobe. Šel je s togim tilnikom in suhimi očmi. Vladala je v njem kljubest proti trdi uri in bližajoči se negotovosti.

Ovčar Tone je odšepal zdihovaje nazaj k svojemu stolu in mislil na Janka in njegovo prihodnost.

Zoranka je dolgo gledala za svojima otro-

koma in jokala. Star pastir je izvršil nad Jankom njeno sveto materinsko dolžnost in ona je stala poleg in ni mogla ravnati, kakor ji je zaukazovalo srce. Težki tedni so se pridružili temu slovesu, težki tedni, dokler se gospodinja ni spet obvladala in vdano nosila svojo trnja polno usodo. Te čase jo je mučila želja, da bi ga smela priznati za svojega otroka, kakor je ni še nikdar poprej. Toda sprevidevala je sama: čim starejši postaja dečko, tem dlje gresta njegov in njen pot narazen. Ni ji ostalo drugega kakor molčati in potihoma pomagati sinu do zemeljske sreče in ugleda.

Tilka je nesla kovčeg v Bukovico. Tam je čakal obeh beneficiat in šli so skupaj na postajo. Lep kos pota je šla tudi Tilka z njima, dokler jih ni ustavil gozd, ki je skozenj peljala bližnica. Tu je Tilka obstala.

»Tilka, boš morala domov!« je rekel beneficijati.

»Bog te obvari!« reče Tilka in poda Jan-ku roko. »Tukaj te bom čakala o božiču, če boš prišel.«

Nerodno je držal Janko dekličino roko v svoji. Rad bi bil nekaj rekel, pa je iztlačil samo »bom« iz sebe.

Tilka se je naglo okrenila in odskakljala. Bilo ji je pa težko pri srcu in nejevoljno je pogledala čez nekaj časa na vhod v gozd, ki ji je kakor s črnim žrelom pogoltnil dragega tovariša. Ko je stopala proti domu, so ji plesale pred očmi neštevilne slike, ki so vse izvirale iz pripovedi, ki jih je slišala od Janka v skalnatem gradu. Da bi Janka spet poslali domov, na to ni niti od daleč mislila. Saj se ji je zdel tako učen kakor beneficijati sam. V nekaj letih, tako je menila, bo Janko gotovo že pridigoval, ko že toliko ve in zna tako lepo pripovedovati.

V starem mestu je vzšel za Janka nov svet. Danes je prvič stopil na železnico, z njo križal nove, široke reke, videl nove pokrajine in je zdaj v mestu.

Jankovo mlado dušo so obsuli vtiski. Njegov duh mu je mogel obvladati samo to, kar mu je najbolj bodlo v oči, zlasti še ko se ni mogel neovirano posvetiti vsej prelepoti, videč, kako prihaja nadenj sleherno uro bliže in mu bolj grozi strah skušnje. Misel, da bi ga zavrnilo, je mučila ponosnega fantina. Bilo bi mu neznosno, ako bi moral doma iznova žeti nov posmeh.

Gornik je kaj kmalu našel prikladno stanovanje za Janka. Stara vdova po učitelju ga je vzela. Manjkalo je samo še hrane. Razne družine so bili priporočili Gorniku, da so dobrih rok. Oba sta hotela poskusiti srečo. Zase bi bil beneficijati ne mogel prositi niti zemlje, za druge pa je vzel nase to breme. Janko pa bi bil moral miniti od lakote, ako bi ga bili poslali samega. Niti v eno hišo bi se sam ne bil oglasil in poprosil.

Lahko je šlo obema prosilcema v karmeličanskem samostanu. Brez obilnega govorjenja sem pa tja so obljubile nune študentu hrano ob ponedeljkih. Dobre nune svete Klare pa so mu odmeknile petek. To jima je bila nujno nasvetovala stara gospodinja, izkušena študentovska mamica, da naj si izprosita v nunskem samostanu petek, ker v vsem mestu ne dobite tako izvrstnih rezancev kakor pri sveti Klari postne dni. Tretji dan so jima obljubili v gostilni »Pri škofu«. Gospodinjin hči je služila tamkaj v kuhinji in je izprosila od gospode to dobroto.

Četrty dan v tednu pa naj bi mu pogrinja-la gospa nekega magistratnega svetnika. Ponzvonila sta. Služkinja je odprla in stekla v

gospejino sobo. Čez nekaj časa so povabili gos-ta, naj vstopita. Gospa magistratna svetnica je zastavno sedela na svojem ljubem prostoru na pomolu, odkoder je mogla kar najlepše pregledati glavni trg. Vstala je in podala beneficijatu zamaščeno roko, nakar se je spet naslonila nazaj v stol. Dala si je pripovedo-vati Jankovo zadevo in njegovo zgodbo. Njen pogled je razodeval največje zanimanje, ko je zaslišala besedo najdenček; velika radoved-nost je vzplamtela v njej. Rada bi bila bolj po-segla v razgovor in slučaj na vse strani pre-tresla. Bila je zares prav prava snov za vse popoldne. Gospa svetnica je tudi že naredila majhen zagon, da bi prišla do dna in rekla:

»Le kako je mogoče kaj takega, pre-častni, to mi povejte!«

Beneficijati pa jo je ošinil z zmagujočim pogledom in odgovoril:

»Zato vas prosim, da bi en dan v tednu dajali študentu hrano.«

Zdajci je ugasnilo vse zanimanje.

»En dan v tednu hrano? — Pri teh dra-gih časih? — No saj, bomo videli. — Ko bi le tudi hoteli ljudje dobroto prav obračati! Pa kaj vse človek lahko doživi! Nekoga sem cela leta podpirala. Zmeraj so govorili, da bi rad postal duhoven. Káj tega, sem brala, kaj je postal. Duhoven menite? Kaj še, nekaj čisto drugega. Nič ni postal, prav nič. Za odvet-nika se je naselil v trgu. Za odvetnika! Po-mislite! Škoda vsakega vinarja, ki ga je do-bil od mene. Le kako ljudje lažejo, kako iz-sesavajo, kako zvrčajo pravico!«

»Dovolite, v vsakem stanu so pošteni ljudje. Ako je gospod postal odvetnik name-sto duhovnik, je vendar dosegel namen in si-cer pošteni in primeren. Svojih darov pri tem niste napravili.«

»Tako, ne? Ne bi verjeli, kaj sem že vse doživela od teh sleparjev. Svoji primoženi hčeri sem morala izplačati dvajset tisoč, če-prav ni imela do njih nobene pravice. Vse sa-mo zastran teh nesramnih odvetnikov.«

Zdaj bi se bil hūdournik razlil dalje, da ga ni beneficijati iznova zaježil. Rekel je:

»Gospa svetnica, moj varovanec lahko postane, kar bo hotel, še celo odvetnik. Opro-stite, ako nas vaše družinske zadeve ne za-nimajo ne dosti ne malo. Dečko potrebuje hrane, to je, česar prosí in o čemer vi nočete govoriti. Z Bogom!«

Beneficijati je vzel Janka za roko, še po-gledal ni gospe svetnice in je naglo odšel, ka-kor da mu je gnus pred to žensko pretresel dušo. Gospa magistratna svetnica je obsedela na svojem stolu, kakor da jo je kdo oklofuta-l. Rdeče so ji gorela lica in težko je lovila sapo. Potem je odhitela za odhajajočim in zaklicala: »No, saj pravim vendar, da bomo videli!«

»Ne trudite se! Ako se mora rodna hčerka boriti z vami za pravice, kako boste potem imeli srce za zapuščeno siroto! Le čudim se, kako so naju mogli semkaj napotiti! Pojdi, Janko, greva!«

Pustila sta damo in odhitela.

Beneficiat Gornik je imel za danes zadosti.

»Janko,« je rekel, »zdaj imava hrano za tri dni, za druge štiri ti jo oskrbim jaz. Rajši si sam odtrgam od ust, kakor da bi moral spet v kako tako hišo. Gospod župnik bo tudi kaj pridal. Ko kdaj pokažeš, da si za kako stvar, potem ni treba imeti strahu. Vsak začetek je težak!«

Janko si je otrl solzo. Rad bi bil rekel dobremu možu kaj prav hvaležnega pa ni vedel ne kaj ne kako.

Beneficiatu pa ni dalo, da bi dogodek izginil kar tako v pozabo. O vsem, kar se mu je pripetilo, naj si bo dobro ali slabo, si je imel navado dajati računa in si tako kupičil dobiček za svoje izkustvo. Zatorej je rekel:

»Nikar ne misli, da ti je pot, ki si stopil nanjo, lepo gladko potlakovana. Tako je bilo tvoje življenje doma na paši pri ovcah. Zdaj pa si si naprtil tovor in moraš ga nositi vztrajno in krepko. Vidiš tam tiste tri junake v čepicah, ti se morajo učiti še v nižjih razredih in se boriti. Te zapreke si ti že premagal. Ni lahko zamenjati pastirsko palico s peresom. Boš videl, ob koliko prostosti boš! Pa nositi moraš; potem ti pride v novem stanu nova sreča in novo zadovoljstvo. Pri svoji čredi si bil prost dan in noč kakor mlade lisice, ki si prisluškoval njihovemu početju; zdaj pa se moraš učiti, ukloniti se naj si bo muham učiteljev ali smešnim oblikam olike in uljudnosti ali celo sami gospe svétnici. To bo nemara vselej majhen vihar za tvojo dušo. Pa pomisli na svoje stare smreke! Koliko tisoč poklonov so že naredile pred divje valujočim viharjem; toda stoje v sončnem siju ponosno in praznično in njihovih poklonov jim nič ni videti. Ko postaneš kdaj kaj pametnega, tudi tebi ne bo videti, v čem vse si se moral premagati.« Polahko sta koračila čez kameniti most.

Pred izpitom.

Drugi dan ob osmih je beneficiat predstavljal svojega učenca ravnatelju in prosil, da bi ga sprejeli v sedmo šolo.

»S katere gimnazije prihajate?« je vprašal ravnatelj Janka Ovsenika. »Z nobene, gospod ravnatelj!«

»Z nobene?«

Ravnatelj si je pogladil osivelo brado in preizkušal Janka s presunljivim pogledom.

»Je zasebno študiral, gospod ravnatelj. Jaz sem ga poučeval. Ima darovitost in veselje do šolanja,« je razložil beneficiat.

»V sedmi razred? Hm! Bo šlo pač teže, kakor si mislita!«

»Si nisva vzela lahko. Moj učenec je dobro poučen. Zna toliko, kolikor sem znal sam svoj čas,« odvrne Gornik.

Ravnatelj je pregledal listine in spričevala, ki sta mu jih predložila.

Ovir, da ga ne bi sprejel, ni bilo. Ovsenika je spustil k skušnji.

Sedel je sam v sobi sedmega razreda. Ničesar ni imel pri sebi razen mape za pisanje, ki mu jo je včeraj kupil njegov učitelj. Janko ni imel nobenega zaresnega strahu. Veliko bolj se je vzbudil v njem sklep, da se bo branil, kolikor se bo najbolj mogel. Na vso moč se je hotel izkazati moža in se bojevati z vsemi težkočami, kakor takrat, ko so ga zasramovali paglavci in so jo potem ucvrli domov z bolečimi udi za svojo pesemco: Cilin Jangec, Cilin Jangec, kdo je oče tvoj?

Ko je Janko opazoval, kako je opremljena soba, in se je privadil duhu po črnili, ki se tako razlikuje od vonja gorskih rebri in polj, vstopi profesor, pogleda na kratko preskuševančca, mu da pisan odstavek, da ga prevede v latinščino; kratko ga še opomni na nekatere vnanjosti, sede potem h katedru in začne brati časnik.

Tako je šlo po vrsti. Predal za predalom so potegali: vse predale v Jankovih možganih so prebrskali in do dna pregledali, kaj je v njih. Na posebne težkoče ni naletel; samo pri računskih nalogah je moral griziti v kisló. Bile so sestavljene ne brez lokavosti. Od več strani jih je pograbil in — pravilno rešil. Pri nekem geometričnem sestavu bi bil skoraj zašel v zmedo. Toda njegova mirna volja, ki jo je krepčala prosta naravnost, ni tako lahko podlegla.

Pri gospodinji je beneficiat predelal naloge skupaj z Jankom, da bi videl, kaj je naredil njegov učenec. Oba sta nato imela malo stráha, da bi skušnja slabo izpadla.

Drugi dan sta spet stopila pred ravnatelja, ki jima je sporočil, da sprejme Janka Ovsenika v sedmi razred in da se je obnesel pismo prav dobro, ustmeno pa tudi kar dobro.

Močno sta bila vesela oba. Janko se je podal nato v razred, kjer so se zbrali vsi učenci, da bi šli v cerkev k slovesni začetni službi božji. Po službi božji se je začel pouk.

Poleg sošolcev, ki so bili vsi že mali gospodki, je bil videti Janko Ovsenik kaj kmečkí. Bil je v velikem razredu skoraj sam s kmetov. Tovariši so mu bili po večini iz mesta in tudi tu spet iz uradniških družin. Prezirljivo

so gledali Janka kakor usiljenca in so le malo govorili z njim.

Sedeže so si poiskali po okusu. Nekateri so dajali prednost stráni ob oknih, drugi so bolj čislali temnejši kot ob peči. Prijatelji so posedli skupaj. Brez besed so se sklepale bojne in odbojne zveze: jaz potrebujem tebe za latinščino, ti mene za računstvo. Za razrednika naj bi imeli dr. Trepetina, ki so ga imeli že lansko leto. Že zadnje tedne pa je bil napravil svojim ljubeznivim učencem veselje, da je zbolel. Ob počitnicah je šla celo govorica, da se bo dal medtem upokojiti. Tudi ga ni bilo pri sprejemnih skušnjah in ne pri službi božji. Sedma šola je praznovala zmagoslavje, da se je rešila šolskega trinoga. Zanj je bila samo ena postava, ki ji je bilo ime slovnica. Pri tem si je domišljal, da kratkomalo pregleda do dna vsakterega učenca in njegove zmožnosti, pri čemer pa sta dosti več pomenila obraz in pokolenje kot znanje in delo. Ugovora pri njem ni bilo. Pri ugovoru je po besnel. Da bi potlačil kakor cesar glave teh predrznih paglavcev, to je bila vsa njegova vzgojna umetnost. In kako lahko se mu je posrečilo to geslo! Saj mu je — razredniku — bil dan blagor učencev več ali manj v roke. Pa saj tudi ni noben žugnil. Samo v srcu so škripali in nosili trinoštvo.

Janko je sédel v prvo klop prav pri katedru. Drugega prostora ni bilo več praznega.

Ko je prikopala radovednost učencev do viška, koga le bodo dobili namesto upokojenega dr. Trepetina, se vrata široko odpro in počasi, opirajoč se na palico stopi do katedra Trepetin sam, mož, ki se ga je vse balo in ki je spet ozdravel.

Globoko razočaranje je seglo v duše učencem. Drug drugemu so se začeli zmrhovati.

Nekateri so kar streljali s pogledi od jeze na šolskega trinoga in šepet je preletel vse vrste.

Profesor pa je poropotal s palico ob tla, srdito pogledal po učencih in z globokim basom zaukazal mir.

Dr. Trepetin je bil star petdeset let. Bil je velik in mršav, imel košate, rdečeplave brke pod nosom, prav tako brado in na glavi raztegnjeno plešo. Izviral je iz stare uradniške rodovine glavnega mesta. Živci so mu bili prerazdraženi; saj je imel dedec protin, ki se mu je že leta povračal s čudovito vztrajnostjo. Ker si je pokrival, žaketu primerno, vedno trd klobuk in se sploh vsekdar svečano nosil, so mu učenci nadeli ime »Pinja«.

»Pinja« je potegnil škrice suknje navspred in se poveznil z veliko prizanesljivostjo do desne noge na stol. Nato je začel pobirati spričevala, pri čemer je tega in onega opozoril na slabe rede in napovedal, da bo ob koncu leta gotovo zletel, ako bo trpel toliko pomanjkanje pridnosti.

Ko so vsi oddali spričevala, vstane Janko Ovsenik in se javi: »Jaz sem na novo vstopil.«

Zdaj šele pade pogled profesorja na Janka, ki je stal pred njim velik in oglat. Jankova obleka, od sonca zagoreli obraz z ostrimi, žarečimi se očmi, so zmedli mestnega sina. Kako pride ta kmet med gosposke mestne učence? Saj pači lice vsemu razredu! Saj je kakor packa na lepi podobi. Gospod profesor se je spomnil naloga tega učenca. Bile so dobre in si je iz njih predstavljal povsem drugačnega fanta. Zjezil se je, da je bil bolan; bil bi ga vrgel. Kaj je treba kmetom v šole? Kmetje naj ostanejo na njivi in pri živini!

(Dalje.)

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

Papeževa beseda proti vojni. Ko je sveti oče Pij XI. sprejel številno odposlanstvo bolniških strežnic in usmiljenk v avdijenci, je potem, ko je že končal svoj nagovor, še enkrat povzel besedo in je z ozirom na pretečo nevarnost v abesinskem vprašanju spregovoril tudi to-le:

»Bolniške sestre pač dobro vedo, kaj je vojna. Kerba izmed bolničark je zadnjo svetovno borbo doživela, je ne more pozabiti. Mi smo jo videli, ko smo sredi vojne morali potovati skozi Srednjo Evropo in šli na Poljsko, kamor nas je pozvala službena dolžnost. Na Poljsko smo prišli koj potem, ko so se Rusi umaknili, ko so bili sledovi razdejanja še živo vidni.

Zato vas prav posebno prosimo: Molite, da se vojna prepreči, da bomo pred njo obvarovani... Ve nam voščite mir Kristusov. To je tudi naša največja želja. To je tudi predmet naše vsakdanje molitve in prošnje do Boga, ki je Bog miru... Spomnim vas, kaj in koliko so v svetovni borbi trpeli tudi misijoni. In zdaj? V inozemstvu govore že o osvojevalnem, napadalnem boju. Vojna, ki ima zgolj osvojevalni cilj, bi bila brez dvoma nepravilna; to je nekaj nedopovedljivo žalostnega. Ne moremo misliti na to in tako vojno odločno zavračamo... Po drugi plati pa trdijo v Italiji, da gre za pravičen boj, za obrambo mej in za boj, ki je postal neobhodno potreben, da more narod, ki se trajno množi, najti pro-

stora... Pa če bi tudi tako bilo, se vendarle da spor razrešiti brez vojne. Ne verjamemo, da bi to ne bilo možno. To možnost je treba proučiti...»

Na Abesinijo — poprej tako malo znano državo, se obračajo danes oči političnih oseb in ljudi vsega sveta, kateri se zanimljejo za usodo žilavih Abesincev. Sedanji abesinski vladar ali neguš, Ras Tafari, je katoliškim misijonarjem zagotovil posebno varstvo, če bi izbruhnila vojna. Neguš je imel za vzgojitelja katoliškega misijonarja. Njegov oče je živel krščansko, četudi ni bil katoličan. Če bi ne bilo Ras Tafarija in katoliških misijonarjev, bi bila — tako beremo — danes vsa Abesinija mohamedanska. Navzlic vojnim homatijam, ki se v Abesiniji pričenjajo, so katoliški misijonarji ostali na svojih mestih.

Ameriški kongresi. Škof msgr. Jožef Schrems v Clevelandu je kot narodni vodja Evhariističnih kongresov za Združene države povabil sedem škofov k skupnemu razgovoru. Združili so se kot stalni odsek za prirejanje škofijskih in narodnih Evhariističnih kongresov v Združenih državah Severne Amerike. Odsek je predlagal vsem ameriškim škofom, naj se sklicujejo v proslavo presv. Evhariistije vsako leto škofijski shodi; vsako četrto leto pa naj se vrši narodni Evhariistični kongres. Tako slavje je določeno za čas od 23. do 27. septembra v Clevelandu. Papež Pij XI. je določil za svojega odposlanca kardinala Hayesa, nadškofa v Clevelandu. Tudi je sv. oče za stoletnico prve svete maše v tem mestu podaril zlat kelih, ki bo izročen v času sedanjega kongresa stolni cerkvi v Clevelandu. Slovence in naše izseljence po Ameriki bo zastopal tudi ljubljanski vladika, škof dr. Gregorij Rožman, ki obiskuje točasno slovenske naselbine v Ameriki.

Pa le še molčé. Najvišji svet Kolumbovih viteзов v Ameriki je poslal v imenu 400.000 katoliških članov predsedniku Združenih držav — Rooseveltu — spomenico, ki se v njej zgraža, da vlada Združenih držav Severne Amerike še vedno molči, dasi se preganjanje katoliškega ljudstva v Mehiki še ni poglelo. To molčanje priča, da vlada s temi nečuvnimi razmerami soglaša.

Mednarodna skupščina bojevnikov iz svetovne vojne. V Rimu se je zbralo 7. septembra več tisoč romarjev, ki so okužali grozote svetovne vojne na raznih frontah. Sveti oče sam se je pripeljal iz Kastela Gandolfo, da je bivšim vojnikom v baziliki sv. Pavla zunaj Rima opravil sveto daritev in imel primeren nagovor.

Med kardinali je imel velik ugled beneški patriarh in kardinal Peter Lafontaine, ki je 12. julija nenadoma umrl, star 75 let. Rim-

ski cerkveni list O. R. našteva v posmrtnici vse polno vrlin, ki se je v njih pokojni odlikoval. Bil je dober, moder patriarh, vzorno-pobožen duhovnik, vnet spovednik, pridigar, več pisatelj. Ko so po smrti Benedikta XV. volili papeža, je Lafontaine dobil 23 glasov. Ob 10 letnici patriarhalne službe v Benetkah so napravili zbirko zanj in mu podarili 85.000 lir. Zvečer istega dne je že bil »suh«. Vse je razdelil v dobre namene. Pokopan je v cerkvi Matere božje, ki jo je dal sezidati na Lido (zraven Benetk), kot spomenik 3000 bojevnikom, ki tam počivajo.

Pretrsljiv obred. Ko so nemški škofje, zbrani v Fuldi (meseca avgusta), končali svoja posvetovanja, so imeli zahvalno pobožnost. Po slavospevu »Tebe Boga hvalimo« je kardinal Bertram, nadškof vratislavski, kot predsednik škofovske konference, polagal vsem navzočim nadškofom in škofom na čelo svetinj (koščico) svetega mučenca Bonifacija, apostola Nemčije. Ta pretresljivi obred naj bi vse škofe, ki se bore v sedanjem kulturnem boju za pravice in svoboščine svete katoliške Cerkve v Nemčiji, opozoril na versko vnemo in junaško izpoved vere, ki jo je izpričal l. 754 umorjeni irski redovnik Bonifacij.

Na izletu na Monte Rosa ob italijansko-švicarski meji so se do smrti ponesrečili trije španski jezuiti (en duhovnik in dva bogoslovca). Našli so jih italijanski vodniki in prenesli v dolino. Ni vsak za turista. Seveda se nesreča lahko pripeti tudi najboljšemu plezalcu.

Vzorna zakonca — v samostan. Umetnik-slikar Gabriel Jurkić in njegova soproga Štefi, podpredsednica Kola hrvatskih književnikov, ki sta živela vzorno krščansko življenje v srečnem zakonu, sta se svojevoljno in sporazumno odločila, da se še bolj posvetita Bogu v redovnem poklicu in da se kot taka žrtvu-jeta krščansko-umetniškim težnjam. Gospa Jurkić je odšla k dominikankam v Nemčijo (Causen pri Trieru), njen mož Gabriel pa je postal frančiškan v mestu Livno.

40 mladih duhovnikov, doktorjev modroslovja in sv. pisma, se je koncem zadnjega študijskega leta poslovilo od svetovnoznanega ogrsko-germanskega zavoda v Rimu. Pred odhodom so bili sprejeti v avdijenci pri svetem očetu; predstavil jih je rektor zavoda, jezuit p. Noppel. Po narodnosti jih je bilo 19 iz Nemčije, 6 iz Ogrske, 5 iz Avstrije, 4 iz Švice, 2 iz Jugoslavije, po eden iz Litavije, Danske, Romunije in Luksemburškega.

Denarja dosti — za komunistične name-ne. Ko so imeli katoličani v mestu Filadelfiji (Amerika) mogočno zborovanje proti preganjanju katoličanov v Mehiki, je povedal kardinal Dougherty v svojem govoru, da je sovjetska vlada na Ruskem izdala že 18 milijono-

nov dolarjev za komunistično gibanje v Mehiki. Kdo bi ne zmajal z glavo, ko sliši, kako sklepajo evropske države pogodbe s sovjeti, pa so jim dale tudi vstop v Zvezo narodov!

Narodni dar — cerkev. Poljski državni zbor je že leta 1921 sklenil, da hoče v znak hvaležnosti za osvobojenje Poljske postaviti spomenik in sicer krasno svetišče, ki naj bo posvečeno božji Previdnosti. Cerkev se mora sezidati na enem od glavnih trgov v Varšavi. Letos, 2. marca, ko je bila sprejeta nova ustava, je ministrski predsednik obljubil, da bo vlada novo zidavo na vso moč podpirala. V ta namen je bila nakazana vsota pol milijona. Vlada je pozvala tudi poljski narod, naj po svoji možnosti v ta namen prispeva.

Za svetništvo slovenskega škofa Barage. Da bi tudi mi Slovenci dobili svojega narodnega svetnika in zaščitnika, je topla želja nas vseh. Kdaj nam bo uspelo, in ali bo čast oltarja dosegel poprej Baraga ali Slomšek, tega ne moremo vedeti; odvisno je pa od naše molitve in od naše agilnosti in delavnosti. Ameriški Slovenci pa tudi drugi ameriški katoličani se živo zanimljejo za Baragov svetniški proces, pa ga tudi z vnemo pospešujejo. Dne 22. septembra t. l. so v Clevelandu odkrili Baragov spomenik in sicer v Jugoslovanskem kulturnem parku. Pripravljavni odbor je za to slovesnost povabil tudi ljubljanskega knezoškofa dr. Gr. Rožmána. Odzval se je in se odpeljal 6. septembra na dolgo pot, saj mu je mnogo na tem, da bi se beatifikacija misijonskega škofa Barage dosegla in pospešila. Ob tej priliki pa namerava ljubljanski vladika obiskati številne postojanke slovenskih naseljencev tako, da bo obisk daljne Amerike združen tudi z misijonstvom med našimi rojaki in z delom za njih dušni blagor. Naši Američani so se močno zanimali za slovesen sprejem ljubljanskega nadpastirja. Naj bo ta naporna pot obdarjena z vsestranskim blagoslovom božjim!

»To je dan, ki ga je naredil Gospod...« Na Vrhniki je bil krščen bivši mohamedanec Smaja Zuković na ime Jožef. Po krstu je prejel sveto obhajilo. Za ta srečni dogodek ga je pripravljaj kaplan Gregor Mali. Pevci so med slovesnostjo zapeli »To je dan, ki ga je naredil Gospod...« Boter industrijalec Ignacij Hren je novemu verniku priredil zajtrk, h kateremu so bili povabljeni tudi pevci.

Na tisoče vernikov se je združilo v preteklem poletju k evharistični proslavi, zlasti v večjih hrvatskih središčih, kakor v Bjelovarju, v Čakovcu in v Kloštru Podravskega. V Čakovcu je bilo zadnji dan evharistične pobožnosti zbranih 50.000

vernikov. K sv. obhajilu je pristopilo skupno 7000 šolske mladine, ki je imela ločeno svečanost. Vseh obhajancev je pa bilo do 30.000. Po zaključni procesiji se je ves narod posvetil presv. Srcu Jezusovemu. Svoj kongres so imeli tudi v mestu Aleksandrovo na Krku. V dneh evhar. proslave, zlasti zadnji dan, na praznik Marijinega vnebovzvetja, je bilo obhajanih okrog 6000 oseb.

MARIJINE DRUŽINE

Drug za drugim. 18. julija se je na Zg. Brniku (cerkljanske župnije) poslovila od solzne doline zvesta članica Marijine družbe: Marijana Koprivnik po 31 letih kongregacijskega življenja. Dasi jo je nadlegovala dolgoletna bolehavost, se je vendarle vestno udeleževala mesečnih shodov in vseh drugih cerkvenih prireditev. Zadnji čas jo je božja Previdnost obiskala s hudim trpljenjem; a pokojna je ta in vse druge križe prenašala pogumno in vdanost; za vsakoogar, ki jo je obiskal, je imela kljub bolečinam prijazno besedo. Na pokojišče jo je spremilo mnogo članic-tovarišic, četudi je bilo na polju najhujše delo. Z rajno bomo ostali v molitveni zvezi.

Ptuj. Članice misijonskega krožka v Marijini družbi so priredile (18. avg.) prvo misijonsko razstavo v družbeni dvorani pri ominoritih. Priznati se mora, da so se dekleta s posebnim veseljem zavzele za to namero, ki naj koristi vnanjim misijonom, saj se zaveđajo, da z vsakim darom in z vsako žrtvijo, ki jo prenesejo na korist misijonom, pomagajo širiti kraljestvo Kristusovo med pogani. Ker je pa pomanjkanje gmotnih sredstev še vedno jako občutno, se morajo nekateri poslužiti lahkega sredstva, ki je v tem, da se odkupijo z duhovnimi darovi: dušne bolesti, težave in nadloge, preizkušnje, zaničevanja in zapostavljanja, telesne nebogljenosti in neprilike darujejo v misijonske namene. O, koliko je teh neprijetnosti v življenju, ki jih nekateri ne znajo prav obrniti. Koliko dobrih del je tako zavrženih in zanemarjenih, ki bi jih z dobrim namenom lahko pretvorili v dragocene bisere v božjih očeh! — Tovarišice, ki ste izven Marijinih gredic, približujte se na tak način našim vrstam!

DUHOVNE VAJE

V domu pri Sv. Jožefu nad Celjem: Za dekleta od 12. do 16. oktobra in od 1. do 5. novembra. — **Za žene** (iz Trbovelj) od 28. septembra do 2. oktobra. Vzdrževalnina za vse dni 75 Din.

Duhovne vaje za dekleta bodo od 5. do 9. oktobra ter od 9. do 13. novembra; **za žene** bodo letos duhovne vaje samo od 16. do 20. novembra. Vse lepo vabljene. — Du-

hovne vaje se prično zvečer prvega in končajo zadnjega dne zjutraj. Oskrbnina za ves čas znaša Din 100.—. Vsa druga pojasnila daje: **Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.**

NAŠE SLIKE

Naslovná slika nam kaže lepo kapelico, posvečeno sv. Tereziji Deteta Jezusa, v karmeličanski cerkvi na Selu pri Ljubljani. Naše ljudstvo se je čudovito hitro oklenilo z zaupanjem svetnice, ki je pred desetimi leti dosegla čast oltarja. Red karmeličank, ki mu je sv. Mala Terezija pripadala, je postal pri nas še vse bolj poznan kot je bil prej. Tudi v našem karmelskem samostanu, ki je doslej edini v Jugoslaviji, redovnice, z molitvami in s spokornim, siromašnim življenjem zadoščujejo za grehe drugih in prosijo milosti ter blagoslova vsemu ljudstvu. Ljudje imajo do njih veliko zaupanje ter se jim osebno in pismeno premnogokrat priporočajo v molitev. Praznik sv. Terezije Deteta Jezusa, 3. oktobra, se v tej cerkvi vsako leto slovesno praznuje. Na predvečer je govor in slovesne litanije, na praznik sam pa zjutraj slovesna božja služba in popoldne zopet govor in slovesne litanije.

DOBRE KNJIGE

Karmeličanke na Selu pri Ljubljani so pravkar izdale knjižico »Moja pot je varna«, ki pojasnjuje malo pot svete Terezije Det. J. Koliko tolažbe, poguma in moči dobi duša ob čitanju teh vrstic! In vse to je res vzeto iz evangelija,

tako da se na ta nauk kar lahko zanesemo. Koliko dobrega bo ta knjižica naredila dušam! Kako je vendar lepo, da je pri njej vse ljubezen, prav kakor pri sv. Frančišku Saleškem, le da je Terezija vse to še bolj preprosto in za naš čas razumljivo povedala.

Knjižica se naroča v Karmelu na Selu, Moste-Ljubljana in v knjigarnah.

Uršulinski samostan v Ljubljani ima v zalogi in priporoča sledeče knjige: M. Elizabetha, O. S. U.: 1. Slava sveti hostiji, vez. 22 Din, broš. 15 Din. — 2. Iz moje celice, vez. 10 Din, broš. 6 Din. — 3. Cvetje na potu življenja, broš. 10 Din.

Herderjev leksikon. Izšel je že 11. zvezek; z 12. sešitkom bo lepo delo popolno. 11. zvezek obsega besede od Lippe do Unterfranken. Kakor prejšnji zvezki obsega tudi ta vse polno daljših in krajših sestavkov s slikami. Med njimi je za nas zanimivo poglavje o Slovencih. Vse je pisano pod katoliškim vidikom. Posamezni zvezki stanejo 34.50 M, oziroma 38 M. — Priporočamo!

PROŠNJE IN ZAHVALE

H. T. P. priporoča presv. Srcu J., Materi božji, sv. Antonu, sv. Tereziji D. J., služabnici b., M. T. Ledóhovski, izgubljeno dušo, da bi se spreobrnila in da bi se vrnil v hišo mir in blagoslov božji. —

M. D. na B. se zahvaljuje sveti Tereziji Det. J. za dvakratno očitno uslišanje. — I. M. Žiri, se zahv. presv. Srcu J. in M., sv. Antonu P., sv. Tereziji D. J. in škofu Slomšku za srečno prestano operacijo in za zdravje.

Odpustki za mesec oktober 1955

I. Odpustki za ves mesec oktober.

a) Kdor izmoli tretji del rožnega venca (pet odstavkov) v cerkvi ali doma, dobi vselej odpustek sedem let in sedem kvadragen. b) P. o. na rožnovensko nedeljo ali v osmini pod navadnimi pogoji prejmejo oni, ki na praznik in vsak dan v osmini izmolijo vsaj tretji del rožnega venca, če obenem obišejo cerkev. c) P. o. zadobe katerikoli dan oni, ki po omenjeni osmini tekom oktobra vsaj deset dni odmolijo tretji del rožnega venca.

II. Odpustki ob določenih dneh meseca oktobra.

2. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefa, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. Očeta.

3. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa kakor jutri.

4. Petek, prvi v mesecu. Sv. Frančišek Ser. P. o.: a) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. Očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni; d) vsem vernikom v vseh cerkvah. — Tretjerednikom v. o.

5. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjenja razžaljenja in molijo po namenu sv. Očeta.

6. Nedelja, prva v mesecu, rožnovenska. Sv. Marija Frančiška. Od včeraj opoldne pa do danes opolnoči dobe v cerkvah, v katerih je ustanovljena rožnovenska br., vsi verniki p. o. pod navadnimi pogoji, in sicer tolikrat, kolikorkrat obišejo cerkev ali kapelo in tam molijo po namenu

sv. Očeta. Vrh tega udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. Očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) istim kakor 10. dan.

10. Četrtek. Sv. Danijel in tov. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

11. Materinstvo preč. Device Marije. P. o.: a) Istim kakor včeraj; b) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca.

12. Sobota. Sv. Serafin. P. o. istim kakor 10. dan.

15. Torek. Sv. Terezija. P. o.: a) danes ali v osmini vsem vernikom v karmelskih cerkvah, udom škapulirske br. tudi v župnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. sv. R. Telesa kakor 4. dan; d) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu svetega očeta.

19. Sobota. Sv. Peter Alkantarski. P. o. istim kakor 10. dan.

21. Ponedeljek. Sv. Uršula in tovarišice. P. o. udom br. sv. Uršule danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

26. Sobota. Bl. Bonaventura. P. o. istim kakor 10. dan.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

28. Ponedeljek. Sv. Simon in Juda. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 15. dan.

Boljše vidite

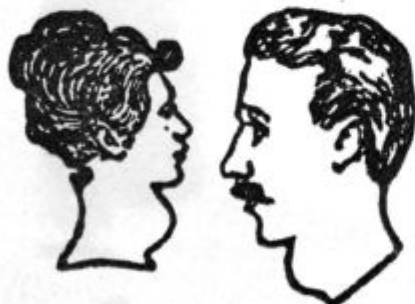
z žarnico

TUNGSRAM

z nitko v dvojni vijaknici

Inserirajte v „Bogoljubu“!

**Golša,
nabrekli vrat**

je obolenje ščitne žleze, ki se mora pravočasno zdraviti, ker se sicer delovanje tega važnega organa v svoji funkciji kot zaščita proti strupom vse preveč preprečuje, zaradi česar lahko nastopijo neprijetni, a čisto tudi nevarni pojavi.

Zdravniška znanost je dognala, da so soli, ki vsebujejo jod, pri raznih oblikah golše izredno učinkovite. Številni bolniki so ugotovili z uporabo našega zelo preprostega

domačega zdravljenja s pitjem

nagel, zadovoljiv, povsem neškodljiv vpliv na bolezen. Vsakdo, ki je bolan na golši, ima nabrekli vrat, otečene žleze, naj zahteva našo knjžico, ki jo vsakomur

popolnoma brezplačno

pošljemo. Zadostuje dopisnica. Poštno zbiralno mesto:

Ernst Pasternack, Berlin S. O.

Michaelkirchplatz 13, Abt. P. 116.

KARITAS

zavaruje

posmrtnino

Za vsa izplačila jamči

Vzajemna zavarovalnica

v Ljubljani

Zastopniki v vseh farah

LJUDSKA POSOJILNICA
v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6

(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po najugodnejši obrestni meri.

Novе vloge

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 3%.

Samo za župno cerkev v Mostah.
Poštna hranilnica, podružnica v Ljubljani.

Priznanica

za znesek Din p

z besedo
dinarjev

vplačan na ček. račun št. **15523**

Ime lastnika čekovnega računa:

Cerkveno stavbeno društvo za zgradbo nove župne cerkve „Sv. Družine“ in cerkvene hiše v Mostah pri Ljubljani.
Moste pri Ljubljani.

Zaporedna številka dnevnika:

Taksa Din p

Podpis pošt. uslužbenca.

Poštna hranilnica, podružnica v Ljubljani.

Sporočilo lastniku ček. računa.

Znesek Din p

je vplačal

v

za ček. račun št.: **15523**

Cerkveno stavbeno društvo za zgradbo nove župne cerkve „Sv. Družine“ in cerkvene hiše v Mostah pri Ljubljani.
Moste pri Ljubljani.

dne 193

izpolni vplačnik.

Obrazec št. 106 Š.

Poštna hranilnica, podružnica v Ljubljani.

Temeljnica za knjiženje.

Znesek Din p

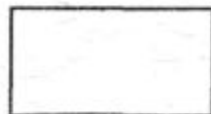
je vplačal

za ček. račun št. **15523**

dne 193

izpolni vplačnik.

Zaporedna številka dnevnika:

Ta del ostane pri Poštni hranilnici in pisмениh sporočil ne dobi lastnik čekovnega računa.

Pismena sporočila lastniku ček. računa:

S to položnico lahko vplača vsakdo na blagajni Poštne hranilnice ali nje podružnic, pa tudi na vsaki pošti v kraljevini Jugoslaviji neomejen znesek, ne da bi se moral legitimirati.

Položnico izpolni vplačnik sam z roko (samo s črnilom) ali s pisalnim strojem ali pa s tiskom. Pobotnico potrdi blagajna Poštne hranilnice ali pošta in jo vrne vplačniku. Položnico je treba datirati z dnem, ko se znesek vplača.

Pobotnica je dokaz, da se je izvršilo vplačilo v korist dotičnega čekovnega računa, kadar ima vplačilno številko, podpis pooblaščenega uslužbenca pošte ali Poštne hranilnice in pečat.

Nerazločno pisanih, raztrganih, zamazanih, popravljenih ali radiranih čekovnih položnic pošte ne smejo sprejemati.

Znamka: **JELEN**

Ime: **SCHICHT**

**2 znaka
za dobro milo!**

To dvoje daje gospodnji zagotovilo,
da bo dobila za pranje perila naj-
boljše jedrnato milo, katero obstoji:

SCHICHTOVO MILO

ZNAMKE JELEN

DOMAČI IZDELEK
